мој ВОЈВОДИНА

Ревија
ФК Војводина
Година I
Број 2
Август 2001.
Цена: 50 дин.

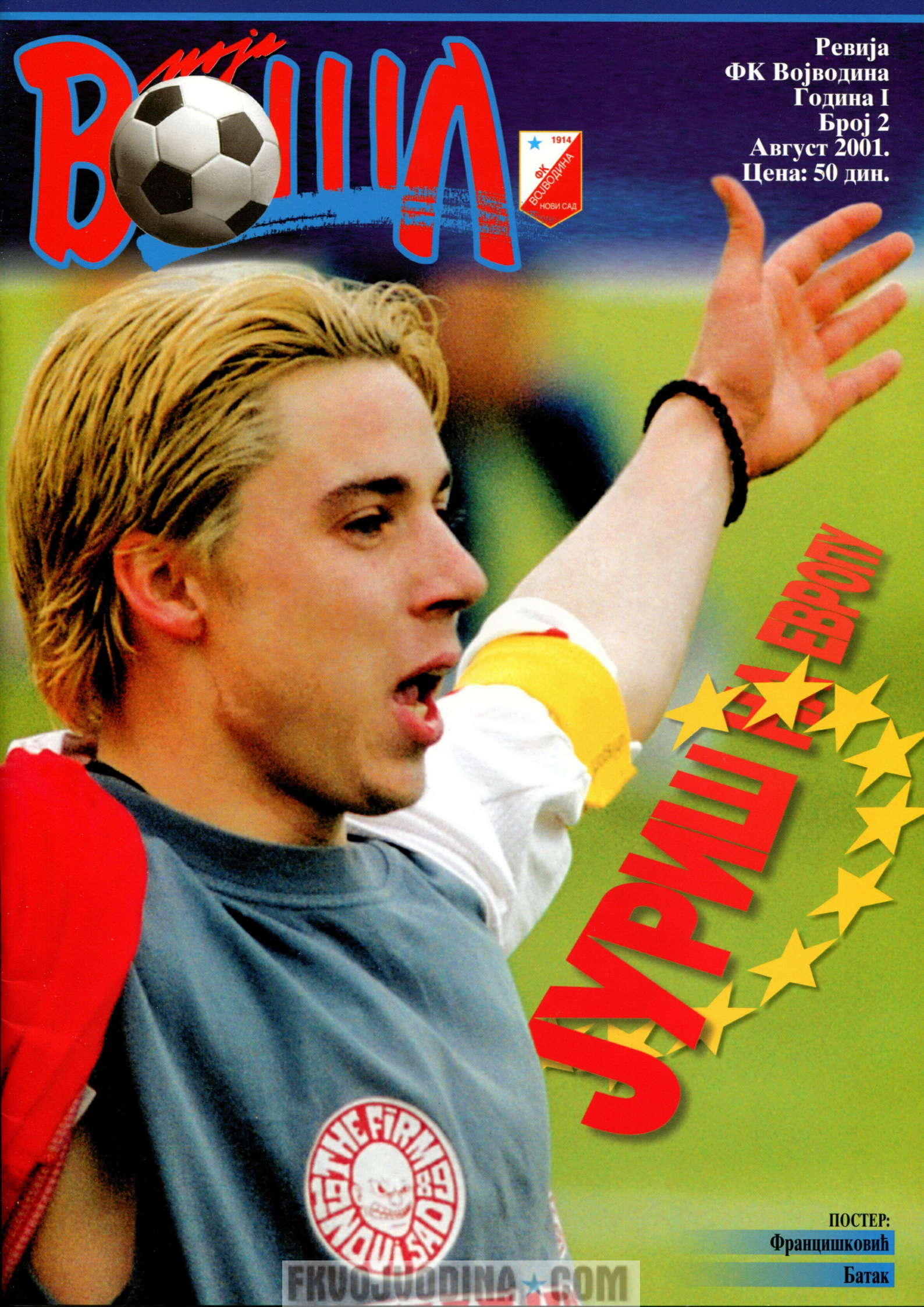

ПОСТЕР:
Францишковић
Батак

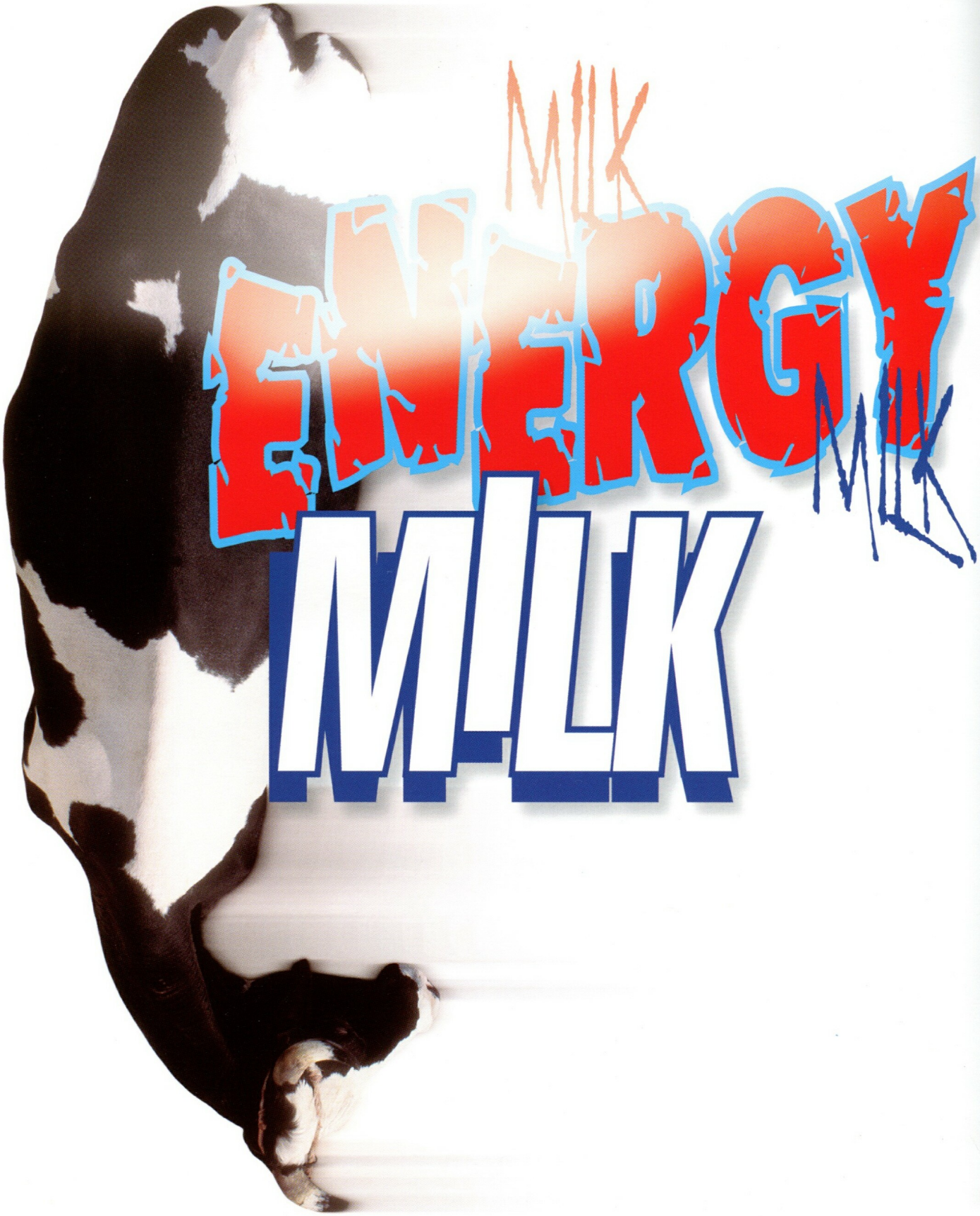

AD NOVOSADSKA MLEKARA

NAŠE KRAVE NISU LUDE

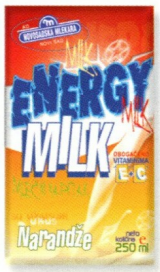

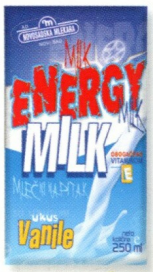

Novi Sad Sentandrejski put 9 Tel: 021/ 4877-000, Fax: 021/ 331-522

FKUO JUGOINA - COM

Реч уредника

После много година, коначно је пре почетка сезоне стручном штабу и фудбалерима речено шта се у резултатском смислу тражи од њих. Али, не немушто и са унапред припремљеним алибијем, као туно пута у даљој и ближој прошлости, већ прецизно, јасно и гласно.

Постоји неколико начина да се, кроз учешће у шампионату и купу, обезбеди пласман у неко од европских такмичења. Али, увек је то са истим условом – да се буде у врху југословенског клупског фудбала.

Уочи почетка сезоне, на страницама ове ревије подсећамо на тај разултатски циљ као на темељну такмичарску обавезу, посебно кроз речи председника Скупштине, живе легенде нашег клуба и југословенског фудбала, Вујадина Бошкова.

Дакле, Европа као лајт мотив и идеја водиља. Као судбина, могло би се рећи.

САДРЖАЈ

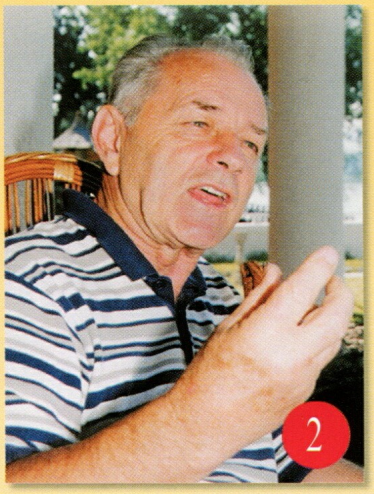

2 БЕЗ ЕВРОПЕ ВОЈВОДИНА НИЈЕ ВОЈВОДИНА

6 ОБЕЋАЊЕ УВЕК ИСПУНИМ

12 ОШТАР КАО ЖИЛЕТ

ТЕМА БРОЈА:

10 ГУСТО СИТО ЗА ЕВРОПУ

8 НИСАМ ЉУБОМОРАН ТИП
14 ФУДБАЛ ЈЕ СВЕ ПОДНОШЉИВИЈИ
16 СВЕ ВОШИНЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ
18 ДОБРОДОШЛИ
18 ДО ВИЂЕЊА
19 БАТА ОСТАО „ТАТА МАТА“
20 С ОНЕ СТРАНЕ ДЕЧИЈЕ РАДОСТИ
22 ФУДБАЛ – МЕРИЛО ВРЕДНОСТИ МОЈЕ ВАРОШИ
23 БИСТА ДР КОСТЕ ХАЏИЈА
24 ЗАЈЕДНО – ЈАЧИ И БОЉИ
26 БЛИЖЕ ОЧИМА СВЕТА
27 IN MEMORIAM
28 ПИСМА ЧИТАЛАЦА
29 ДАМА НА ТРИБИНАМА
30 ЖИВА ИСТОРИЈА КЛУБА
32 ЈА ВОЛИМ ВОШУ

Насловна страна: Милан Белић; фото: Драгутин Савић

Издаје: ФК Војводина, Жарка Зрењанина 8, Нови Сад • Година I • Број 2 • Август 2001. • **За издавача:** Мирослав Виславски, директор
Главни уредник: Мирослав Гавриловић • **Одговорни уредник:** Сава Савић • **Уредник фотографије:** Драгутин Савић • **Дизајн:** Ласло Капитањ
Припрема: Плакатила, Нови Сад • **Коректор:** Вилма Бекер-Гаћеша • **Штампа:** „Alex express“, Нови Сад, власник: Михајло Стојков

FKVOJVODINA★COM

Председник клупске Скупштине Вујадин Бошков:

FKVOJVODINA★COM

БЕЗ ЕВРОПЕ ВОЈВОДИНА *није* ВОЈВОДИНА

Могао је да се одмара на Женевском језеру, у својој кући. Или на обали Бледског језера. Опет под сопственим кровом. Или... Могао је да бира место под сунцем, окружен пријатељима где год да се појави, где би у миру линију подвлачио. Линију испод збира резултата који га сврставају у ред фудбалских бесмртника.

Вујадин Бошков је супрузи Јелени и себи, ћерки и унуцима, дао реч да је крају привео и тренерску каријеру. Један од најбољих фудбалера које смо имали, тренер из реда најтрофејнијих на планети, место за одмор потражио је на обали Дунава, на Камењару, под кровом своје нове куће.

– Сваки човек зна где му је место и где припада. Питање је само тренутка у животу када ће се на означеном месту појавити – следио је покретом руке правац погледа који је пратио матицу реке. – Ово је Дунав, а ја сам покрај Дунава рођен, покрај Дунава сам одрастао.

Уз угао куће наслоњен пецарошки прибор, распете лежаљке уз обалу, брежуљак песка, тек истовареног за завршне радове у башти, свеже покошена и заливена трава... На први поглед могуће је уочити приоритете фудбалског великана, у данима док се јули августу предавао. Сваки наредни поглед пресрело је домаћиново питање:

FKVOJVODINA★COM

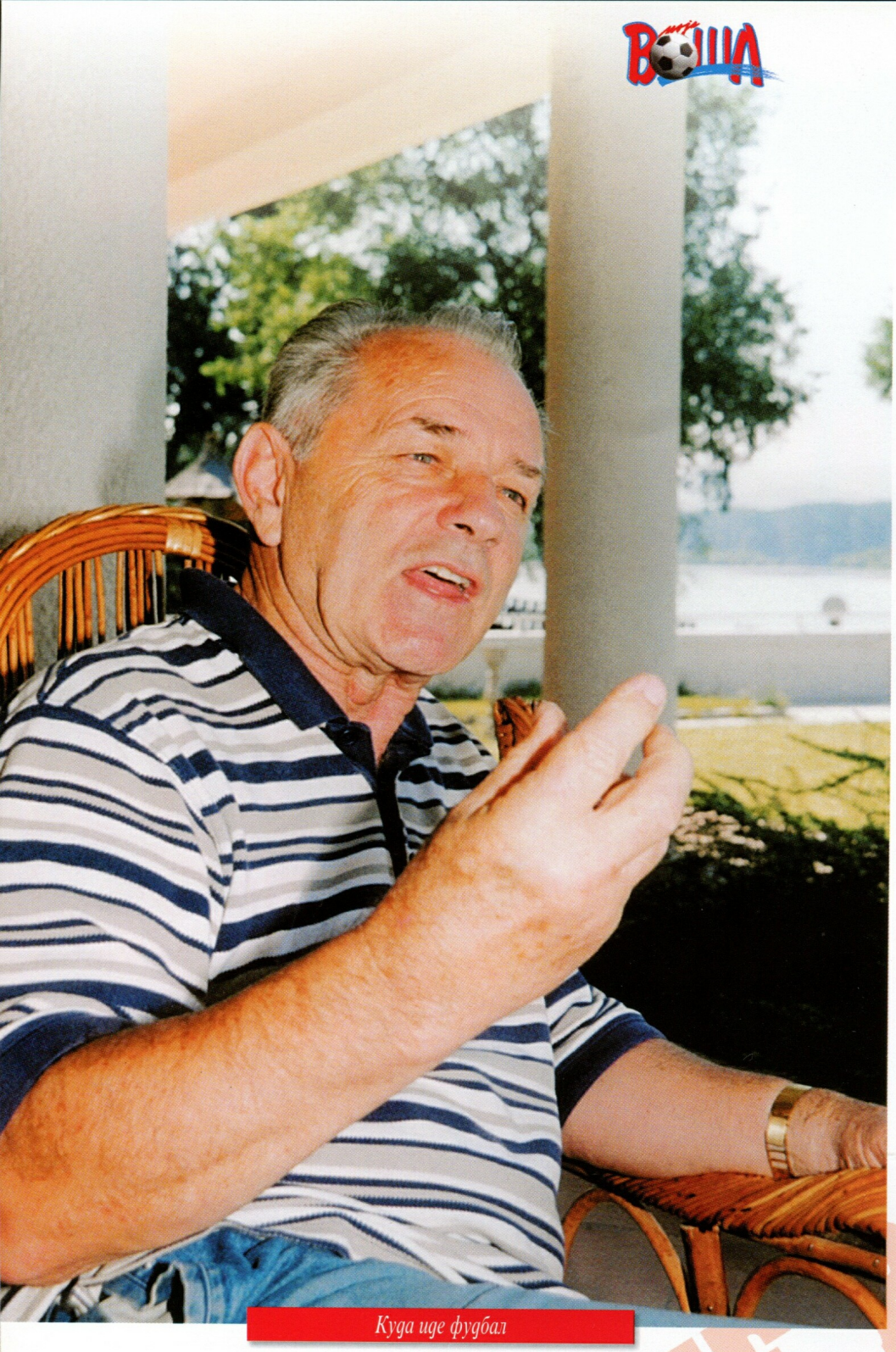

Куда иде фудбал

– Шта ће бити с нашом Војводином?

Питање је поставио Бошков. Са истим питањем смо му у госте пошли. Изненађени? Да, изненађени сопственим изненађењем. Фудбал у Новом Саду, перспективе Војводине, Бошков у црвено-белом, то су биле смернице за разговор, чије исходиште није било лако сместити у окружење спокоја на обали Дунава, далеко од релација које преплићу животни пут нашег саговорника. Релације фудбалском лоптом саткане.

– Нећу више, у данашњем фудбалу не препознајем себе – изјава која је шокирала фудбалску јавност у Италији, у Новом Саду је уобличила наду да ће се Вујке окренути и посветити југофудбалу и Војводини. Окрет који заиста није тешко најавити, али дефинисати јесте, испоставило се.

– Моја улога у Војводини ми није баш јасна. Шта би требало да буде мој посао? Да организујем седнице Скупштине, као њен председник, једном годишње или једанпут у четири године?! Ја сам одувек био „војводинаш“ и људи то добро знају. Ако је мој ангажман у Војводини повод за окупљање свих „војводинаша“ – у реду, нека то буде први корак у стварању нове, снажније, моћне Војводине. Традиција нас све обавезује да на изазов новог времена одговоримо колико год можемо и како то најбоље умемо.

У новом времену, како рече „фудбалског беспућа“, није могао да се препозна човек који је фудбал задужио. Забринут за фудбалску будућност с обе стране државне границе, повукао је паралелу између „најјефтиније забаве“ и „најбржег начина богаћења“, на западу или у нас, свеједно.

– Све се данас креће између полова „купиш–продаш“, срачунаш разлику у цени...

Војводина јесте велики клуб, одмах уз Партизан и Звезду. Ту мора, понављам мора, и да остане. Како? Не знам! Али, Војводина мора да се бори за титулу, мора да пронађе пут у Европу. Без тога Војводина није Војводина.

Потценили смо интересе клупске, потценили смо укус публике. Утакмице Војводине мора да посматра у просеку много више од 1.000 гледалаца, колико их је сада. Идеје се у свету плаћају. Моја идеја била је Центар у Ветернику. Никада није довршен. У Центру школа фудбала, а кроз школу јасан поглед у будућност. Колико данас играча из школе игра у првом тиму? Само се о финансијском билансу прича, купиш–продаш... До позитивног биланса могуће је и на основу резултата. Једино, резултати и могу да врате углед Војводини, поверење њене деце, да врате публику на трибине, а све заједно пратиће и позитиван финансијски рачун. Можда је пут дужи, али су темељи чвршћи.

Листајући „Моју Вошу“, по ко зна који пут традицију је позвао за савезника. И обнављање листа оценио је као позитиван помак у враћању имица у црвено-белом. Ревију „Сусрет генерација“ такође.

– Смета ми свако одступање од традиције. Можда ситничарим, али коме пада на памет, на пример, да мења однос боја на дресу Војводине. Пола бела, пола црвена, песма навијачка у складу је са традицијом. Сваки шрафчић у машини битан је за њен беспрекоран рад. Тако и распоред боја на дресу. Ко то себи даје за право да традицију фалсификује, макар и на ситници каква је однос беле и црвене боје. Даље, никада нисам могао да прихватим да у Војводини седе људи који су срцем и душом у неком другом клубу. Сви, понављам сви, од

DEO EBOOKE ZA FKVOJVODINA.COM
FKVOJVODINA★COM

председника до економа, морају да припадају Војводини. И то је један од значајних предуслова да од играча касније тражимо максимум на терену. И то од играча из екипе чију основицу морају да чине деца из Новог Сада и околине. Такви ће вратити публику на стадионе, посредством, најпре, рођака, пријатеља, комшија, а касније... Касније ће прогресија учинити своје, када рефлексија резултата засија у складу са традицијом. Док год тако не буде, Новосађани ће се лакше присећати састава из 50-тих и 60-тих година, него екипе која је у претходној полусезони носила дрес Војводине.

И супруга Јелена употпунила је размишљања о ситницама које заправо суштину значе. Колико је Вујке водио рачуна о имицу и угледу клуба посведочиће и време када је из куће у клуб носио сервис за кафу, како би гости и на основу таквих и сличних „ситница“ понели повољнији утисак из „црвено-белог“ окружења.

– Војводина јесте велики клуб, одмах уз Партизан и Звезду. Ту мора, понављам мора, и

Сви, понављам сви, од председника до економа, морају да припадају Војводини. И то је један од значајних предуслова да од играча касније тражимо максимум на терену.

да остане. Како? Не знам! Али, Војводина мора да се бори за титулу, мора да пронађе пут у

Моја улога у Војводини ми није баш јасна. Шта би требало да буде мој посао? Да организујем седнице Скупштине, као њен председник, једном годишње или једанпут у четири године?!

Европу. Без тога Војводина није Војводина. Релација „купи–продај“ сигурно није начин. Кога смо сада продали? Колико смо квалитетних играча купили? И колико смо новаца стекли? Уместо да младе играче задржимо до одређене доби, да их вежемо уговорима, мој предлог је до 24. године, дозвољавамо апсурде да родитељ уговор потписује уместо малолетног сина. Њихов једини циљ, фудбалски императив, означен је кораком преко границе, што пре то боље. Не зауставимо ли овај процес, не променимо ли начин размишљања и поступања, изгубићемо и сећање на фудбалске вредности, којих одавно нема: више од 4.000 играча распродали смо у бесцење у последњих 7-8 година. Ко то може да издржи без последица? Нико.

Најављујући скори разговор са председником Управног одбора Миодрагом Костићем и осталим члановима управе и стручног штаба, Вујадин Бошков је поново погледом одлутао према Мачковом спруду. Још месец дана планирао је да уз Дунав и на Дунаву профилише сопствено место и улогу у Војводини. „Бата Вујке“ се вратио. Никако као метафора или као нови повод за поделе типа „за“ и „против“, а најмање као неко ко ће личити на све, само не на себе. Сигурно се није вратио да би једном годишње (или једном у четири године) сазивао Скупштину и руководио њоме. Вратио се спреман да помогне и да конкретним идејама, на Западу скупо плаћеним, покрај дрвета од кога се шума не види, заједно са сваким коме је до Војводине стало, трасира црвено–бели пут у 21. век. Мимо правила уобличеног у фудбалски аксиом битисања „купи–продај“, за клуб најмање корисног.

Од симболике у облику крштења Спортског центра његовим именом и (ипак) симболичне (и часне) функције председника Скупштине, слаба ваја и за клуб и за све оне који су задовољно конкретизовали одмор у „Вујке се вратио“. Истина, одмор је могао да проведе на било ком меридијану света. Проводи га овде, где и припада, са свим трофејима који њему припадају и са ореолом фудбалског мага. Док је фудбал играо, одређивао је своје време. И печат му је задао. Прогнан из Новог Сада 70-тих, одређивао је наше лудости. И запечатио их. Враћајући се, одредио нам је нову шансу за разум и за отрежњење у неком паметнијем времену.

Он је ту, на Камењару. Лако га је пронаћи, баш као што је неподношљиво лако препознати и природу његовог погледа, стопљеног са матицом реке.

Лазо Бакмаз

Јелена и Вујадин Бошков са нашим сарадником

НА РИЈЕЧИ ВОЈВОДИНА

Драгољуб Беквалац,

ОБЕЋАЊЕ У

1. Зашто ће Војводина у наступајућем првенству, после низа „сушних“ година, у Новом Саду победити Црвену звезду и Партизан?

– Зато што после кише увек дође сунце... Нисам навикао да се унапред предајем и ако сам као фудбалер побеђивао и Звезду и Партизан, не само у Новом Саду, него и у Београду, не видим зашто то не бих чинио и као тренер. Војводина напокон треба да изађе из неког чудног шаблона „играли смо добро против Звезде и Партизана, али су они победили“. Уколико успемо, а надам се да хоћемо, из глава играча да избацимо то схватање и да их убедимо да ниједна утакмица унапред није изгубљена, онда ни Звезда ни Партизан неће моћи унапред да рачунају на бодове у мечевима са Војводином ни када су домаћини, а камоли у Новом Саду.

2. Војводина је у припремном периоду неке утакмице одиграла испод нивоа који би требало да поседује тим који најозбиљније рачуна на пласман у Европу. Зашто?

– Тачно је да нисмо приказали игру достојну реномеа Војводине и било је испод реалног квалитета садашњег састава екипе. Међутим, припремни период је такав, играчи су под великим оптерећењем, ноге су тешке и сви резултати су могући. У сваком случају боље је да на припремама играмо лоше, јер има времена за исправку грешака, него да се то деси у првенству.

3. У неколико претходних сезона Војводина је у припремном периоду пружала одличне игре, док је у борби за бодове било сасвим другачије. Да ли су ови резултати наговештај да ће се та пракса прекинути?

– Ако буде по народној „По јутру се дан познаје“, онда неће бити добро. Међутим, ако то није важило у претходним сезонама, надам се да неће важити ни у овој. Сигуран сам да ћемо у односу на прошлу годину играти боље. Најважније је да ова екипа, која је доста обновљена, нећу да кажем појачана, јер новајлије тек треба да покажу да су појачања, стартује добро и у прва три-четири кола забележи добар резултат.

Обећање као обавеза

4. Недавно сте изјавили да су неки играчи показали да су још увек „зелени“ за Војводину. Објасните?

– Пре годину и по дана у Војводини су се десиле неке ствари, након којих је петнаестак играча отишло из клуба, па је силом прилика десетак младића изненада добило шансу да игра у првој екипи. Многи су помислили да треба само бити играч подмлатка и већ си у првом тиму. Да би се постало првотимац Војводине треба проћи трновит пут, отприлике пут Белића и Богдановића, који су на каљењу и сазревању променили пет-шест клубова. Изузетно су ретки примери да је неко директно из подмлатка постао стандардни првотимац Војводине

5. Како сте задовољни учинком новајлија?

– Већ сам рекао да су новајлије за сада само новајлије, а не појачања. Да ли ће то и постати, искључиво зависи од њих самих. Вјештица је наговестио да има потенцијал да постане добар прволигашки играч. Јако ми је жао што је мали Трајковић доживео повреду, а показао је да би врло брзо изборио место у првом тиму. Марко Јовановић је такође показао доста тога. Антић ће, уколико жели да постане првотимац Војводине, морати да мења стил игре јер скоро да игра само у једном правцу. Предојевић је дошао из Друге лиге и тренутно је на некој врсти пробе, сигурно је да ће имати шансу да се докаже.

6. Показало се да у Војводининој игри највише „шкрипи“ на месту задњег везног и десног спољњег. Како ћете решити тај проблем?

– Директор Тањга и ја смо имали одговарајућа решења за тај горући проблем, али је за играче које смо желели да ангажујемо у прелазном року тражено огромно обештећење. Познато је да се клуб налази у изузетно тешкој финансијској ситуацији тако да до тих трансфера није дошло. Покушаћемо да са играчким

FKVOJVODINA★COM

шеф стручног штаба

ВЕКИСПУНИМ

кадром којим располажемо покријемо та места. Јован Танасијевић је једно од добрих решења.

7. Зашто ће Милош Красић бити највеће откровење наредног шампионата Југославије?

– Време ће показати да ли ће он бити највеће откровење, али у сваком случају поседује велики потенцијал. Својим играма и понашањем на терену заслужио је да добије шансу. Показао је изузетну зрелост за своје године и одлучио сам да му дам прилику. Свестан сам да је јако опасно играча директно из кадета, што је незабележен случај у Војводини, бацити у ватру, али спреман сам на тај ризик. Знам да ће бити падова у његовој игри, што је и нормално за једног седамнаестогодишњака, спреман сам да га „истрпим“, јер сам сигуран да ће Војводина у будућности имати велику корист од тог дечака.

8. Пласман у Европу и повратак у „велику тројку“ југофудбала обећања су која се редовно дају уочи почетка првенства, али готово по правилу нису била испуњена. Зашто би навијачи требало да поверују да ће се то десити баш у наредној сезони?

– Када год сам седео на клупи Војводине, све што сам обећао то сам и испунио. Сигуран сам да ћемо ове године остварити бољи пласман од прошлогодишњег, што аутоматски значи и пласман у Европу. Прошле године сам преузео екипу када је била на 12. месту, а стигли смо до шестог. Не видим разлог да сада, уз равноправан старт, не остваримо бољи пласман.

9. Хоће ли Војводина и у наредном првенству бити „драг гост“?

– Некакав чудан менталитет се увукао у екипу: на гостовањима се игра атрактивно, лепо за око, а крајњи резултат је скоро увек повољан за домаћина. То је једна од најбитнијих ствари које морамо променити, јер сви играчи Војводине морају бити свесни да играју у клубу који не сме бити задовољан нерешеним исходом на гостујућем терену. Прошле године Војводина је само три пута славила у гостима, што је недовољно за клуб њеног реномеа. Тврдим да ће Војводина убудуће на сваком мечу ићи на победу, без обзира где игра и ко јој је противник.

10. Издиктирајте за „Моју Вошу“ тим са којим ће Војводина наступити на премијери првенства.

– Од ових 13 играча саставићу прву поставу: Тодић, Хаби, Батак, Вјештица, Карановић, Радовић, Красић, Асани, Коврлија, Францишковић, Кривокапић, Богдановић и Белић.

Ненад Ћаћић

Путоказ за Европу

FKVOJVODINA.COM

Саша Тодић поново међу стативама

Нисам љубоморан тип

„Дабогда имао, па немао“, каже стара јеврејска пословица. Какав осећај изазива неочекивани обрт, истински је осетио голман Саша Тодић. После солидне јесење полусезоне, морао је место на голу да уступи млађем, Влади Аврамову.

– Таква је наша судбина, али на срећу, нисам љубоморан тип – вели Тодић, који је одбранама у припремном периоду, а после одласка Аврамова у Италију, поново чврсто приграбио „јединицу“. – Пре свега, срећан сам што је Влада потписао за Вићенцу, јер ће на тај начин сигурно успети да обезбеди егзистенцију, а његова младост и квалитет омогућиће му да још дуго траје.

Ви сте у другачијој ситуацији?

– Напунио сам 27 година и време ми је да браним. Подсетићу да сам пре доласка у Војводину, упркос чињеници да је Пролетер испао из Прве лиге, био после Кежмана најбоље оцењени фудбалер по евиденцији листа „Спорт“.

Добре одбране су ме и довеле у Нови Сад, али зимус је тренер Беквалац јасно рекао да ће у случају да нијансе буду одлучивале, на гол да стане млађи. Није ми било право, јер ми је убрзо постало јасно да ћу морати на клупу. Али, све сам већ заборавио и окренуо се ономе што долази.

Пролеће је иза нас, предстоје јесења искушења и јуриш Војводине на место које води у Европу?

– Имамо добар тим, сигурно довољно квалитетан да се избори за европску сцену. Својевремено сам са Пролетером играо у Интертото купу и знам добро какав осећај доносе сусрети на интернационалној сцени. Уосталом, имам и посебан мотив. У уговору постоји клаузула по којој ми је годишња рата већа за трећину уколико се клуб на крају сезоне пласира у Европу.

Када добро одигра, за голмана одбрана обави пола посла?

– Мислим да ретко који тим у Лиги има тако чврст бедем као Војводина. Батак, Хаби, Карановић, Белада, новајлија Вјештица, па омладински репрезентативац Цилиншек и Степанов... А још када нам се придружи потпуно опорављени Јоца Танасијевић, видећу ко ће нам дати гол.

Није ваљда да ћете остати без посла?

– То нисам рекао. Црвена звезда и Партизан увек су, бар на папиру, у предности. А поново ћемо у Обилићу и Сартиду имати жестоке конкуренте, јер сви имају исти циљ. Моје је да верујем како ћемо бити бољи и наћи се уз бок „вечитима“.

Тодићеве голманске особине су...

– Нисам паничар и то саиграчима много значи. Хладнокрвност приликом интервенција омогућује ми да број грешака сведем на минимум. Не тежим парадама, већ се трудим да одбраним оно што морам. Кажу да такве голмане тренери највише цене.

Највише времена на тренингу проведете уз Слободана Кривокапића?

– Изванредан стручњак, од кога сам већ до сада много научио, не само у спортском смислу. Рад са њим био је за мене истинска надградња, управо оно што ми је у Пролетеру недостајало.

С. Савић

FKVOJVODINA★COM

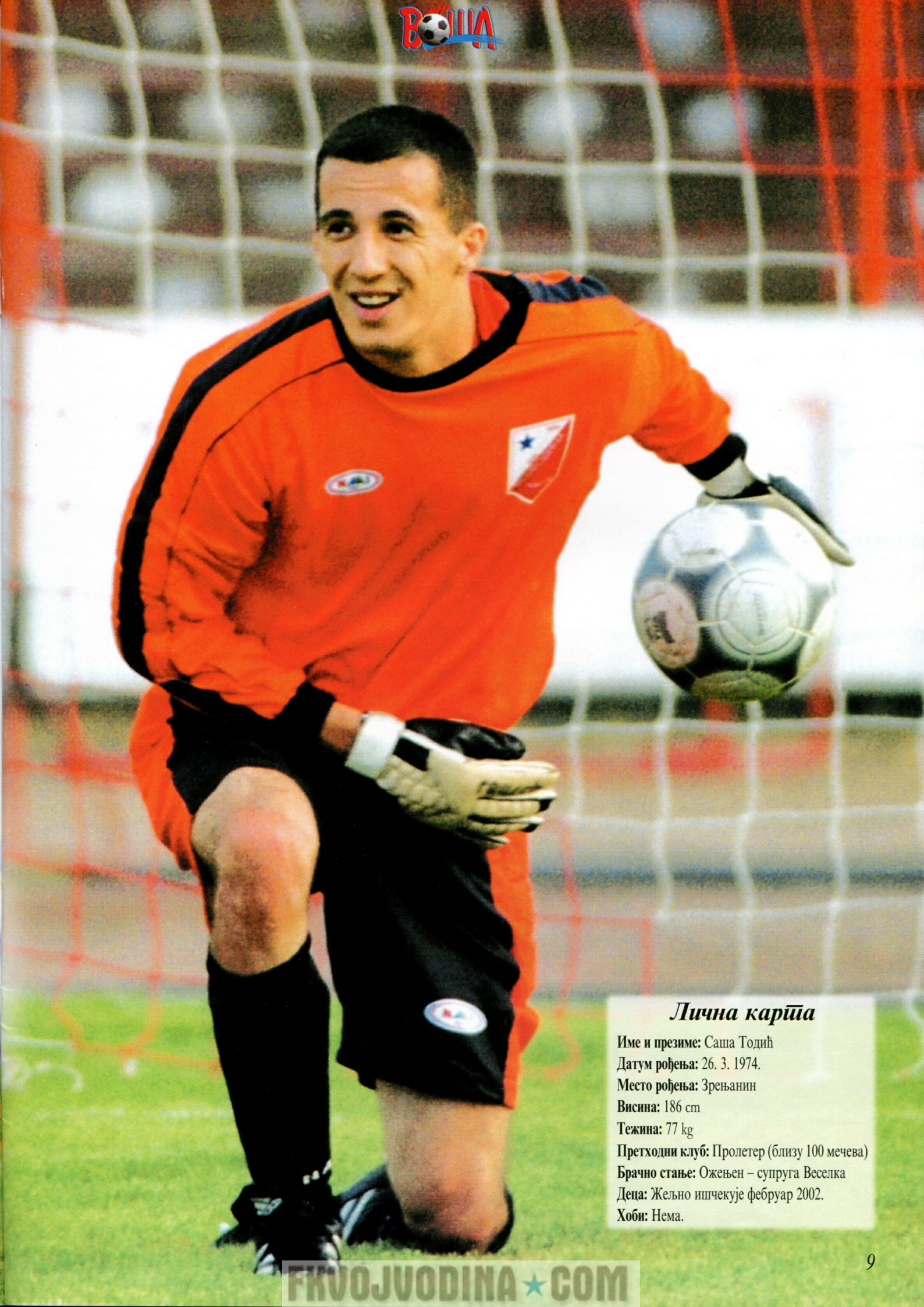

Лична карта

Име и презиме: Саша Тодић
Датум рођења: 26. 3. 1974.
Место рођења: Зрењанин
Висина: 186 cm
Тежина: 77 kg
Претходни клуб: Пролетер (близу 100 мечева)
Брачно стање: Ожењен – супруга Веселка
Деца: Жељно ишчекује фебруар 2002.
Хоби: Нема.

FKVOJVODINA★COM

ТЕМА БРОЈА

У сезони 2002/2003. на снагу ће ступити нови, изузетно

ГУСТО СИТО

Под слоганом „Ми водимо рачуна о фудбалу“, УЕФА је, недавно, свим фудбалским савезима, укључујући, дабоме, и ФСЈ, упутила материјал са критеријумима које ће, уколико желе да добију лиценцу за учешће у европским куповима, морати да задовоље њихови клубови. Ти критеријуми су, најблаже речено, изузетно високи.

Поред поменутог слогана, у овом материјалу промовисана је и једна, не баш романтична и за уши истинских заљубљеника „најважније споредне ствари на свету“, сигурно непоетична синтагма: фудбалска индустрија. Она, међутим, није само реторичка иновација, она је, заправо, суштина поимања фудбала у савременом свету. О томе, на свој начин, говоре и захтеви које ће клубови који маштају о Европи морати да испуне већ од сезоне 2002/2003.

Управник, аташеи, официри, новци...

Поред освајања титуле првака, односно одговарајућег места у националној лиги или освајања националног купа, клубови који желе у Европу мораће да испуне још низ организационих и спортских критеријума. Кренимо редом.

Поред управника клупске администрације који „мора да обезбеди да особље клуба схвата своје одговорности у складу са клупским директивама“, клуб у европским такмичењима може да наступа само „ако је главни тренер квалификован и има диплому у складу са захтевима националног савеза“. У блиској будућности, додаје се у критеријумима, главни тренер ће морати „да постане и власник УЕФА професионалне лиценце“.

Високи критеријуми постављени су и за тренере млађих категорија за које ће сваки клуб морати да има посебан програм. Тај програм мора да обезбеди бар по једну селекцију за узрасте од 12. до 18. године, као и то да млади фудбалери, уз оно фудбалско, стекну и академско или професионално знање.

А што се њихових тренера тиче, они неће моћи да раде тај посао уколико не поседују квалификације које, својим правилима, траже национални савези. Шеф омладинског развојног програма треба да поседује тренерску лиценцу „коју је одобрио национални савез и коју је признала УЕФА“.

Уз то, клубови ће морати да имају и пресаташеа, „особу са искуством у области медија“. У данима предвиђеним за одржавање свих утак-

Безбедност

Критеријуми безбедности на којима УЕФА инсистира су, такође, изузетно ригорозни. На стадионима на којима ће се, од сезоне 2002/2003. играти утакмице европских купова, мораће да буде обезбеђено непрекидно надгледање камерама. То подразумева „стално монтиране камере унутар и изван стадиона, са мониторима у контролној соби стадиона“. Уз то, мораће да постоје врло прецизни планови евакуације гледалаца, у случају да то буде потребно.

FKVOJVODINA★COM

оштри, критеријуми УЕФА за добијање лиценце за учешће у европским куповима

ЗА ЕВРОПУ

мица у којима је клуб домаћин, прес–аташе представницима медија мора да буде доступан 24 часа дневно.

Критеријуми УЕФА прецизно дефинишу улогу још два висока клупска службеника. Први је официр за безбедност који „мора да буде особа са искуством у питањима стадиона“ и, као и у случају прес-аташеа, у време свих утакмица када је клуб домаћин, мора бити доступан 24 сата дневно. Други је шеф финансија који „мора имати диплому националног органа за рачуноводство коју признају државне власти“.

Кад је већ о официрима реч, клубови ће на лиценцу УЕФА моћи да рачунају само ако докажу „да имају задовољавајуће финансијске изворе или да располажу могућношћу кредита“, односно да позитивно финансијски послују. У противном, врата Европе ће за њих бити затворена. Уз остало, они ће финансијској комисији УЕФА морати да достављају своје завршне рачуне на крају календарске године (до 31. децембра) и завршне рачуне по окончању фудбалске сезоне (до 30. јуна).

Најмање 10.000 покривених места

Посебно су ригорозни критеријуми предвиђени за стадионе на којима ће моћи да се играју утакмице европских купова.

Минималан капацитет стадиона мора да буде 10.000 покривених седишта. Изузетак могу да буду само стадиони клубова из мањих земаља и то само ако добију посебно одобрење УЕФА. На сваких 1.000 покривених места најмање три, прецизира се у критеријумима, морају да буду резервисана за хендикепиране особе и њихове помагаче. Истовремено, најмање пет одсто места мора да се резервише за навијаче гостујућег тима и то „на главној трибини или њој супротној великој трибини“.

Терен за игру мора да буде дугачак 105, а широк тачно 68 метара. Прилаз за играче од свлачионице, чија површина не сме да буде мања од 100 квадратних метара, до терена за игру, „мора бити директан и покривен“.

Снага рефлектора за ноћне утакмице не сме да буде мања од 1.200 лукса, а сваки стадион мора да има два, потпуно независна алтернативна средства за напајање струјом. Ни озвучење неће моћи да буде макар какво, пошто критеријуми УЕФА јасно прецизирају „да се официјелни спикер мора чути на сваком делу стадиона – унутра, споља и на пољу за игру“.

Врло строги критеријуми предвиђени су и за објекте за тренинг. Жели ли да буде европски, сваки клуб ће, тако, поред стадиона и главног терена, морати да има посебан терен за тренинг „минималне величине 80 x 40 метара“, односно затворену спортску халу истих димензија.

Све овде наведено је само део критеријума које је УЕФА клубовима поставила већ за сезону 2002/2003. Европска фудбалска организација најављује да ће беспоговорно инсистирати да ти критеријуми буду испоштовани. Дакле, ко хоће у фудбалску Европу, мораће да пожури и са припремама за то.

Ђорђе Вукмировић

Медији

Тон којим се у упутству УЕФА говори о медијима је такав да се човек неминовно упита: постоји ли фудбал због медија или су они, што би било природније, ту само да би га приближили народу. Елем, клубови који хоће да учествују у европским куповима мораће за новинаре да, на централном месту главне трибине, обезбеде посебну ложу, са столовима „на којима они могу да сместе лап–топ компјутер и бележницу“, са струјним и телефонским, односно модемским везама... Уз то за телевизијске и радијске коментаторе морају да буду обезбеђене одвојене кабине и бар три платформе за камере, а сваки стадион мораће да има бар један ТВ студио од 25 квадратних метара, висок најмање четири метра... Коначно, сале за прес-конференције морају да буду адекватно опремљене, а УЕФА препоручује да оне, на новим стадионима, имају најмање 100 места!

FKVOJVODINA★COM

од А до Ш

ОШТАР

Радослав Батак

Авион – Многи играчи имају страх од летења. Не могу да кажем да се у авиону осећам потпуно угодно, иако размишљам у правцу „Јао, шта ако се нешто деси“, уопште се не оптерећујем. Једноставно, од судбине се не може побећи, а позив за који сам се определио претпоставља и путовања.

Батак – Јасно ми је да моје презиме одмах асоцира на пилећи батак. Корен презимена потиче из Босне, из Босанског Крупња, одакле су моји преци. Од оца сам чуо да су се моји некад давно презивали Радовићи, а један од предака је приликом сече одсекао пола палца на шаци, а тај део што је остао звали су батајица. Отуда је мој предак убрзо и добио надимак „батак“, што је временом прерасло у презиме. Дакле, тако предања кажу, а да ли је заиста све тако и било, вероватно никада нећу сазнати.

Ветерник – Увек ме подсети на Фудбалски центар „Вујадин Бошков“. Нама, који смо у њему научили прве фудбалске кораке, практично представља другу кућу. Бар половину дана проводимо тамо, што на терену, што у собама или уз Цецин јеловник. И када сам одлазио у друге клубове, увек сам се враћао у тај свој други дом.

Година – Годину проведену у Војсци Југославије добро сам упамтио. Служио сам војни рок у време НАТО агресије. Био сам припадник специјалних јединица на Топчидеру. Мислио сам да је са фудбалом готово и да ћу прекинути каријеру практично не добивши праву прилику у Војводини.

Друштво – Важан део у животу. Настојим да са свима будем добар, нарочито у клубу, али ипак најчешће се дружим са Белићем, Аврамовом, Хабијем, Беладом и Поледицом. Од фудбалера још сам веома добар с играчем Новог Сада Репцом, а у Футогу се увек радо виђам с другарима из насеља „Дивљи запад“.

Жилет – Не бријем се редовно, већ највише готивим брадицу од два, три дана. Искрено, досадило ми је у војсци свакодневно стругање. Е, на терену је већ друга песма. Ту сам баш бритак попут жилета, али никада с намером да повредим супарничког играча.

Зима – Више ми прија него лето. Мрзим презнојавање услед несносних врућина и далеко се боље осећам у пролеће или у јесен. И што се тренинга тиче, много лакше их подносим када је свежије. Тада се сваки напор, било да су у питању трчање или вежбе снаге, лакше издржава.

Идемо даље – То ми је изгледа постала животна девиза. Живот се састоји од лепих и ружних тренутака и који год да те задеси, не смеш дозволити да те надвлада. Зато увек кажем: идемо даље.

Клупа – Школских дана увек се радо сећам. Многе анегдоте које се памте везане су за збивања у школској клупи. Упоредо сам, уз свакодневне тренинге, завршио средњу електротехничку школу, а сада сам ванредни студент Више школе за фудбалске тренере. Међутим, клупа ме подједнако асоцира и на место намењено резервним играчима. Богами, наседео сам се поприлично, али то је, изгледа, судбина већине фудбалера.

Лепота – Многи одмах помисле на лепу девојку, али мене та реч упућује на природне лепоте, географске пределе и историјске знаменитости. На пример, лепоте неких грађевина су вечне. Лепота је, заправо, широк појам, а за мене изузетан значај има и духовна лепота.

Љубав – У последње време сам баш заљубљен. Забављам се са тенисерком Мајом и за сада нам је веома лепо. Обоје смо спортисти и веома добро разумемо обавезе, па нам је тако лакше да испланирамо ретко слободно време. Време ће показати озбиљност наше везе.

Мирослав – Мој покојни брат погинуо је у саобраћајној несрећи као двадесетогодишњак. Био је три године млађи од мене и били смо изузетно везани. Не треба зато да наглашавам да настала празнина у срцу никада неће моћи да буде попуњена. Док сам се ја определио за фудбал, Мирослав је био прави мајстор у модерном плесу и „шоу денсу“. Својевремено је био четврти у свету. После свега што је снашло моју породицу, преостаје ми да чувам успомену на њега.

FKVOJVODINA★COM

КАО ЖИЛЕТ

Неправда – Тешко подносим неправду. Више пута до сада сам је осетио на сопственој кожи. Лично, мислим да сам и раније заслужио шансу у континуитету, али на срећу, доласком тренера Драгољуба Беквалца, и та неправда је исправљена.

Припреме – Најтежи период за сваког фудбалера. Ни ја их не волим, али сам потпуно свестан да су квалитетно одрађене припреме основа за успешну сезону. Што ми је у току летњих или зимских припрема теже, то ми је касније лакше током сезоне. То је, заправо, најбоље објашњење.

Радост – Обичним стварима највише се радујем. Истина, до сада сам у животу имао више тужних него радосних тренутака, али се надам да ће осмеси бити све чешћи. Нисам мегаломан и зато верујем да наилазе лепши и бољи дани за мене. Уосталом, протекла полусезона то је и наговестила.

Сестре – Нису ми рођене, али три сестре од ујака доживљавам управо тако. Милица, Светлана и најмлађа Данијела ме одушевљавају, а интересантно је да долазе на сваку утакмицу Војводине у Новом Саду и бодре ме с трибина.

Трофеј – У млађим категоријама Војводине нисам могао да замислим сезону без трофеја. Међутим, преласком у сениорску конкуренцију постало ми је јасно да се пехар у првенству или купу осваја тек када се поклопе многе „ситнице“, које и не зависе искључиво од игара на терену. Надам се да ћу, док будем носио дрес Војводине, осетити сласт слављеничког шампањца, јер као и остали саиграчи, жудим за трофејом.

Упорност – Само упорношћу може нешто да се постигне у животу. Верујем да би се многи, да су били на мом месту, одавно предали. Селио сам се у Челарево, Врбас, Апатин, паузирао због војске, али сам опет био упоран и веровао у својих пет минута у Војводини. Дочекао сам их минуле полусезоне и, надам се, ваљано искористио.

Фаул – Шеф Беквалац стално ми сугерише да не правим прекршаје у зони шута. Трудим се да испоштујем његове замисли, али не иде увек како ја хоћу. Зато се трудим да увек без фаула одузмем лопту од супарничког нападача, али често се тај део игре не може избећи. Наравно, постоје и тактички фаулови, а једино што знам то је да никад никога намерно нисам ударио, иако је са трибина или клупе неки мој старт можда и деловао другачије.

Црква – Недељом редовно одлазим у Цркву „Свети врачеви Козма и Дамјан“ у Футогу. У друштву свештеника, отаца Милета, Боре и Миливоја, увек ми је пријатно.

Шанса – За мене као одбрамбеног фудбалера увек је добро када утакмица протекне без шанси. То обично значи да сам добро обавио посао и заједно са најближим саиграчима испунио обећање по коме „одбрана гарантује нулу“. Са друге стране, када год имам прилику, волим да се убацим у завршницу, па се тако деси да се и ја нађем у шанси за гол.

Сава Савић

FKVOJVODINA★COM

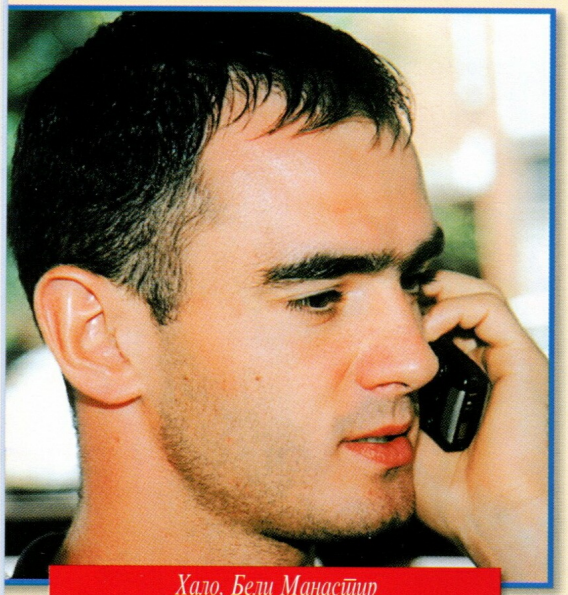

Хало, Бели Манастир

У посети Роналду Хабију

За њега кажу, осим неспорних фудбалских квалитета које поседује, да је бескомпромисан, упоран, вредан. Ма, шта кажу када се то једноставно одмах види на терену. Да није тако, зар би му навијачи нашег клуба, као знак привржености и поштовања, поклонили шал, који заузима посебно место у стану у којем тренутно живи. И још једноставније, Роналда Хабија, јунака ове приче, живот (који га најблаже речено није мазио), учинио је борцем. Јер, само тако може да се опстане када се човек ни крив ни дужан, бар са тачке етничког порекла гледано, нађе усред лудила мржње, рата и насиља између два народа. И то још у најосетљивије доба – доба одрастања.

– Приморан си у таквим временима да радиш свашта да би преживео. Зими, рецимо, нема угља ни дрва, како да се огрејеш ако сам не одеш и нацепаш дрва за потпалу. Лети је мало лакше. Желео сам да радим. Продавао сам сладолед из аутомата. Једно годину дана био конобар у кафићу...

У личности Хабија стекла се гомила парадоксалних ствари као производ свега што нам се догађало минулих година. Пример умрлог југословенства на овим просторима, јер се тако изјашњавао по логици ствари, с обзиром на то да је Мађар, којем су се у „педигре“ убаштрали и Словенци, Немци, а можда и још понеки. Армију је служио у војсци тадашње Републике Српске Крајине, а сада има хрватске папире и држављанство. Требало би да добије и држављанство СРЈ.

„Лала“ и по говору

– Некад не знам ко сам и шта сам, јер једноставно никада нисам размишљао на такав начин. Када отпутујемо негде и упознамо се са људима, одмах кажу: „Ти мора да си из Новог Сада“. Препознају да причам као прави „лала“.

Да би постао „лала“ и у фудбалском смислу, требало је да прође доста и времена и играња – први кораци на том плану у родном Белом Манастиру. Опет, није било лако – играти фудбал у ратном окружењу.

– Отац ме је одвео на терен истог тренутка када сам проходао. Он има у ногама више од 400 утакмица и рекордер је по броју игара за Јадран, један од најпопуларнијих клубова Барање. Када сам улазио у први тим, 1993. године, још није могло да се размишља о некој прволигашкој каријери. Више је то била разонода и начин опуштања од сталног оптерећења. Другачије,

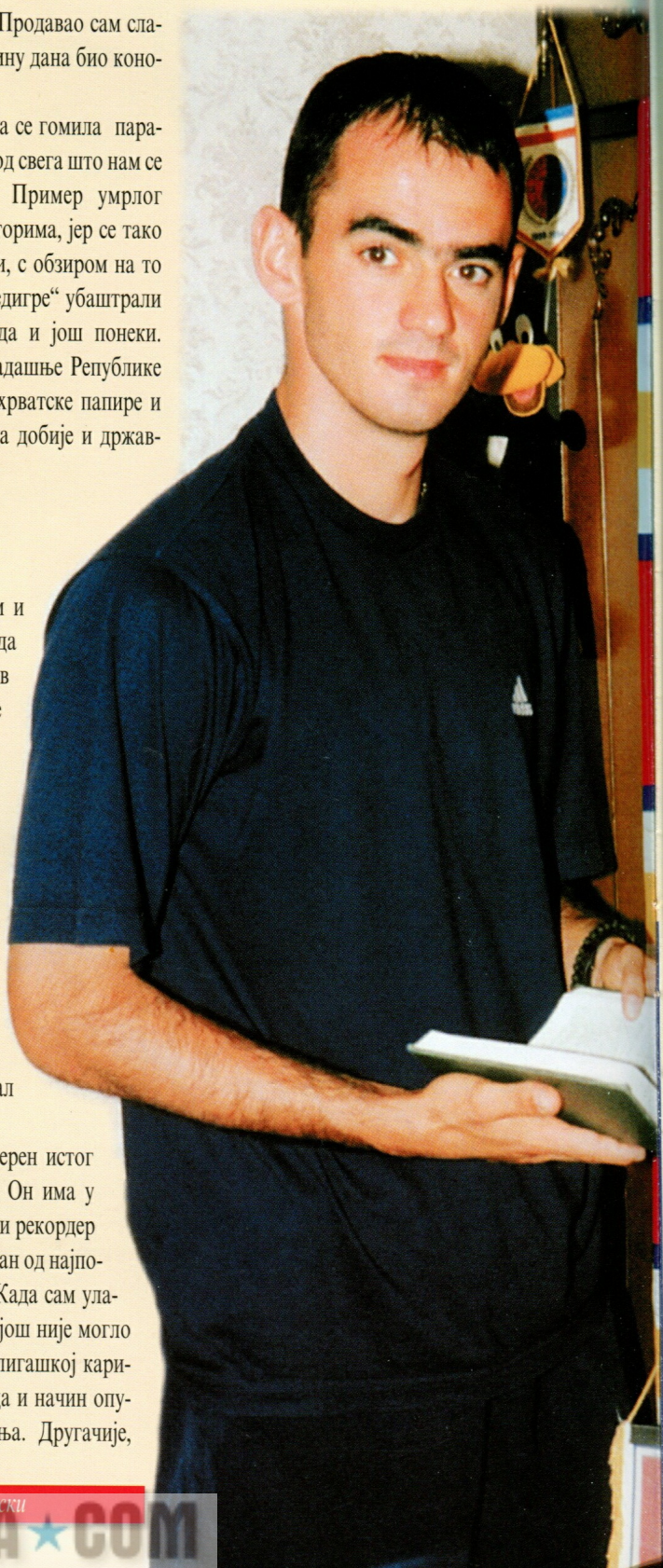

4-4-2

Тренутно се у Војводини скрасио на месту штопера, иако то није једина позиција на којој је играо. У ствари, једино није био голман. Највише му је пријало када је био на месту задњег везног. Отуда поштује „водоноше“ Давидса, Југовића, Јокановића...

– Једног „пролећа“ у Кикинди нисам спојио две утакмице на истој позицији. За играча је то лоше, а за екипу одлично. Уигравање система 4-4-2 који желимо да играмо дуго траје. Не знам како ће та игра изгледати, јер у нашем фудбалу није сигурно одбрану играти у линији. Постоји и проблем са судијама, пре свега код процене офсајда.

FKVOJVODINA★COM

АЛ је све подношљивији

Пошаљите ми разгледницу

Једног хобија Хаби се не одриче.

– Скупљам разгледнице. У стању сам да када смо, рецимо, на припремама, пошаљем и по 40 разгледница пријатељима. Волим да тиме некога обрадујем, као што волим и да мене обрадују разгледницом. Када ме питају шта да ти донесемо, увек кажем – разгледницу.

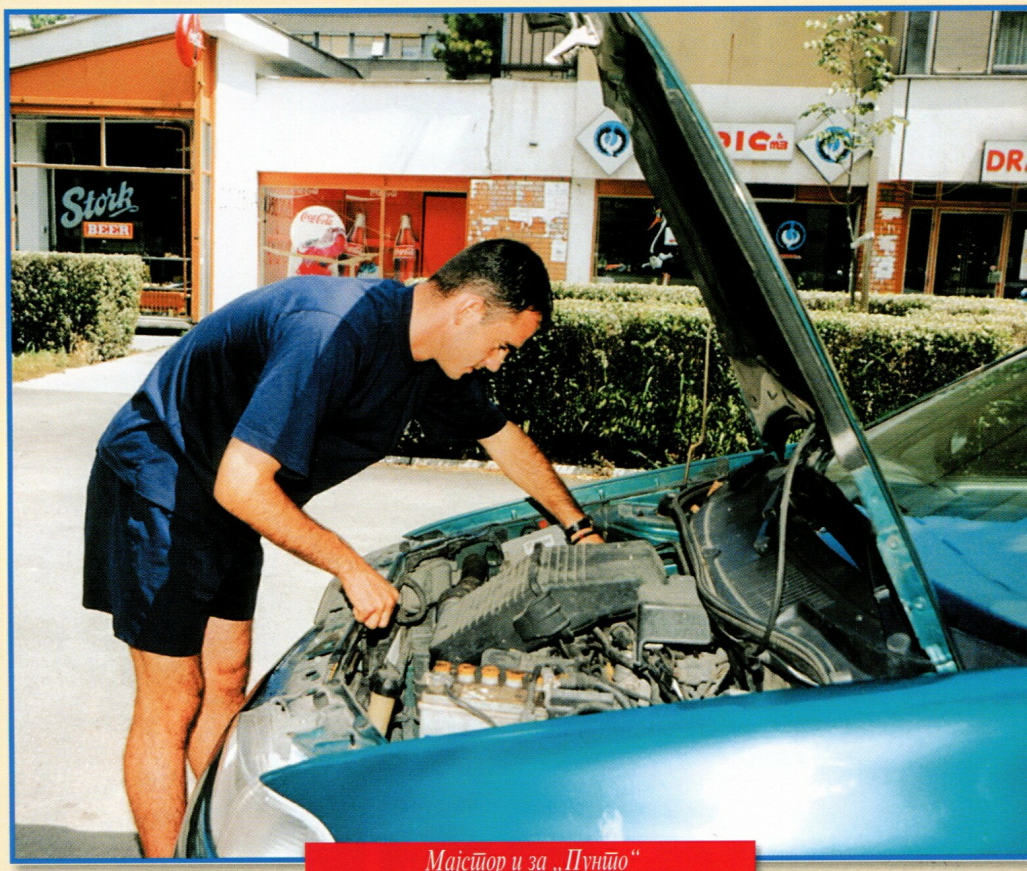

Мајстор и за „Пунто“

реално, није могло да се размишља. Рецимо, спремимо се за сезону, вратимо се са припрема, а дочека нас узбуна, пола екипе оде на положаје. Онда ми који смо остали пронађемо мало слободног времена и играмо између себе. Често се догађало да због безбедности нисмо могли ни да играмо. Тек када сам стигао на проверу у Кикинду, схватио сам да могу озбиљније да играм фудбал.

Купићу кућу

Од када је у Војводини, сада већ три године, каже, много мање времена има за разоноду. Фаза максималне посвећености послу, успеху, резултату. Верује да ће клуб за који игра кренути да постиже резултате адекватне реномеу, јер је крајње време за то и јер сада игра фудбал да би успео, а правог успеха нема без победа.

– У Кикинди готово да нисам излазио из биоскопа. Ишао сам и на пецање. Овде, у Новом Саду, само једном сам са старијим Цилиншеком ишао у лов на рибу. Учинак нам је, колико се сећам, био катастрофалан, као и резултат – нула ја, нула он. Ни раније нисам нешто спектакуларно излазио. Тек понекад навратим у кафић. Најбоље се после тренинга, а нарочито после утакмица, опуштам у једној правој и дугој шетњи. То ме више одмара него боравак у стану у којем се осећам доста скучено. Зато и желим да једнога дана имам кућу. Знам да сам вредан и да ћу знати да је одржавам.

Понекад се одмара и уз књигу. Литература, каже, не врхунска, она која се описује као лакша, али довољно квалитетна. Хемингвеј „Збогом оружје“, Џек Лондон „Краљ алкохол“ ...

– Једном ми је комшиница позајмила „Жене“ Чарлса Буковског.

Па, нек' онда Буковски буде за крај. Стари покварењак, а то је доказ да се у својим књигама није бавио само односима између полова на један доста вулгаран начин (или је ствари називао својим правим именом) каже да је „разлика између уметности и живота у томе што је уметност подношљивија“. Парафразирајући ту реченицу, може се рећи да је за Роналда Хабија, имајући у виду шта је преживео – фудбал подношљивији.

Владимир Уторник

Критичар Долорес

Са Хабијем у Новом Саду живи и млађа сестра Долорес, која је ове године матурирала и жели да настави школовање на факултету.

– Она не пропушта ни једну утакмицу Војводине у Новом Саду. Чини ми се да се већ разуме у фудбалску игру. Понекад, кад слабо играм, уме жестоко да ме критикује, па просто останем без текста.

FKVOJVODINA★COM

Они су стварали историју: председник Миодраг Костић са ветеранима

Поново на месту успеха: Шаула

СВЕ ВОШИНЕ

Капитенски поздрав: Милош Шестић и Милан Белић

Веселе седамдесете: Новаковић, Ђирић, Т

У СЛИЦИ И РЕЧИ

Шампионски сан претворили у јаву

Сећање на З

FKVOJVODINA★COM

...ул, Живковић, Јокановић и Перовић

Без њих нема бодова: Директор Виславски са члановима Радне заједнице

ЕГЕНЕРАЦИЈЕ

...рић, Трифуновић и Личинар

Крај прошле сезоне обележен је 22. јуна на посебан начин, спектаклом „Све Вошине генерације“, који су својим учешћем украсили многи асови, од оних за које се може рећи да су поставили клупске темеље, преко два шампионска тима, до оних најмлађих, којима припада будућност.

Ревијални меч завршен је победом данашњег тима с 2:1 (стрелци су били Кривокапић и Коврлија, односно Воркапић за екипу некадашњих првотимаца).

Пуно аплауза, ватромет, дирљиви сусрети, незаборавне успомене, распевано „треће полувреме“ ...

Све то у ноћи великог црвено-белог срца.

Синиша Михајловић са ћеркицама Вирџинијом и Викторијом

...ье на златну јесен: Горан Шаула и Дејан Говедарица

Асови имају шта да кажу: Ратко Свилар и Добривоје Тривић

FKVOJVODINA★COM

Добродошли!

У летњем прелазном року нашем клубу приступили су:

Ненад Рајић (из подмлатка)

Матијас Предојевић (Јавор, Ивањица)

Милан Вјештица (Нови Сад)

Марко Јовановић (Вучје)

Саша Антић (Напредак, Крушевац)

Нису на слици такође нови чланови: **Никола Трајковић** (Колубара, Лазаревац), **Срђан Максимовић** (Раднички, Ниш) и **Владимир Мартиновић** (Ксамакс, Швајцарска).

Стигли су са лепим препорукама, а на њима је обавеза да се наметну тренеру Драгољубу Беквалцу.

До виђења!

У овом прелазном року наш клуб су напустили: **Влада Аврамов, Иван Ристић, Жељко Дамјановић, Милан Цакић** и **Предраг Мацановић**.

Голман Аврамов каријеру наставља у Италији. Потписао је петогодишњи уговор с другорангашем Вићенцом, чије су амбиције експресни повратак у „Серију А“. Верујемо да ће наш дојучерашњи голман брзо изборити место у стартној постави и допринети добрим резултатима свог новог клуба.

Ристић и Цимеша прешли су у Рад, Цакић у Београд, а Дамјановић и Мацановић још траже ангажмане.

FKVOJVODINA★COM

ХАЛО Пантелић!

БАТА ОСТАО ТАТА-МАТА

Софија!?

– Није Софија, Бата је овде – одговор уз осмех, брз као дриблинзи Миодрага Пантелића, потврдио је да ведар дух не напушта нашег враголана на терену, сада узданицу бугарског првака Левског

Али, Бата није дошао на „Све Вошине генерације“?

– Не питај ме ништа. Много ми је криво због изостанка. Можда и не бих толико жалио да ми Љуба Воркапић није потанко препричао и утакмицу и „треће полувреме“. Имао сам жарку жељу и радовао се дружењу, али Наско Сираков, директор клуба, није хтео ни да чује јер су припреме за квалификације за Лигу шампиона већ биле почеле.

Ако је судити по старту, припремили сте се како ваља?

– Избацили смо „Жељу“ у првој рунди, онда Норвеже, екипу Бран, па ако и њих пређемо, оверићемо учешће у купу УЕФА и у трећем колу налетећемо на Галатасарај за Лигу шампиона.

У биографији имаш три титуле заредом?

– Најпре са Звездом, лане са Далијеном у Кини и ове године са Левским. У дресу Звезде освојио сам и два домаћа купа.

Ипак, први трофеј освојио си као играч Војводине?

– Дете сам Војводине, ту сам поникао и 1989. године, у лиги, био сам омладински првак Југославије, са мојим клубом.

Из омладинског погона отишао си на Детелинару?

– У „канаринцима“ сам се и формирао као играч у екипи са Коврлијом, Дунђерским, Бајчетићем... А Беквалац нам је био тренер. Какав је то тим био! Сећам се мечева за куп, ремија са Партизаном, победе над Бечејом 5:0...

Косановић те је у зиму 1993. вратио.

– Те три године у Војводини су ми најдраже у каријери. Играо сам са Самарџићем, Тељиговићем, Веском Михајловићем, Шарчевићем, Тривићем, затим Коцићем, Шаулом, Говедарицом, Радојичићем, Сабоом, Живковићем, Јездимировићем и да не набрајам. У сезони 1994/95. имали смо најбољи тим у лиги и необјашњиво је како нисмо узели трофеј. То је чак и Љупко Петровић потврдио који је у то време седео на клупи на „Маракани“.

Те сезоне у анкети „Капитени бирају фудбалера године“ теби је убедљиво припало признање најбољег.

– Посебно ми је драго јер је дошло са терена, од мојих колега, али и супарника, па сматрам да има и посебну вредност.

Тада си играо и у репрезентацији?

– „Плави“ дрес облачио сам пет пута, што је потврда да сам у то време заиста добро играо.

Преласком у Звезду требало је да „пустиш корење“ у националном тиму?

– Са „Маракане“ ни једном нисам отишао у репрезентацију.

Из ког разлога?

– Вероватно сам пружао слабије партије.

Размишљаш ли сада о „плавом“ дресу?

– Немам таквих амбиција. На мом месту има много добрих, млађих играча.

Да ли са 28 година помишљаш на крај играчке каријере?

– Имам добар уговор на још три године, али ако се укаже боља прилика одох. Можда у Турску, можда не, али намеравам још да играм.

Како сада играш?

– Једнако као и раније, још увек лако пролазим кроз одбрану. Зато су ме довели у Левски. Међутим, иако сам полушпиц, дао сам свега четири гола. Више „пакујем“.

Је ли у Бугарској боље него у Кини?

– По начину живота да, али не и на терену. У Кини се игра чисто, борбено, поштено, без муњки и подметања. За годину дана ниједна утакмица није намештена, баш се игра фудбал. Међутим, много је далеко. Овде, у Софији, по кафићима свира наша музика, близу је кућа, „хватамо“ на ТВ-у сателитски програм „Пинк“. Супрузи Радмили и деци, Милици и Стефану, такође је овде лепше.

Са ким се дружиш?

– Ту је Далибор Драгић, најбољи играч прошлог првенства; Љуба Воркапа је менаџер клуба; шеф је Љупко Петровић, ту је његов син Срђан...

Са ким се чујеш?

– Са Самарџићем редовно, и са мојим клубом. Војводина је задржала тим, има ново руководство, добре људе на челним местима који воле и знају свој посао. Нема Звезда квалитетнију екипу и жеља ми је да Војводина буде у врху.

Слободан Бајић

FKVOJVODINA.COM

Илија Пантелић, д

С оне стране Д

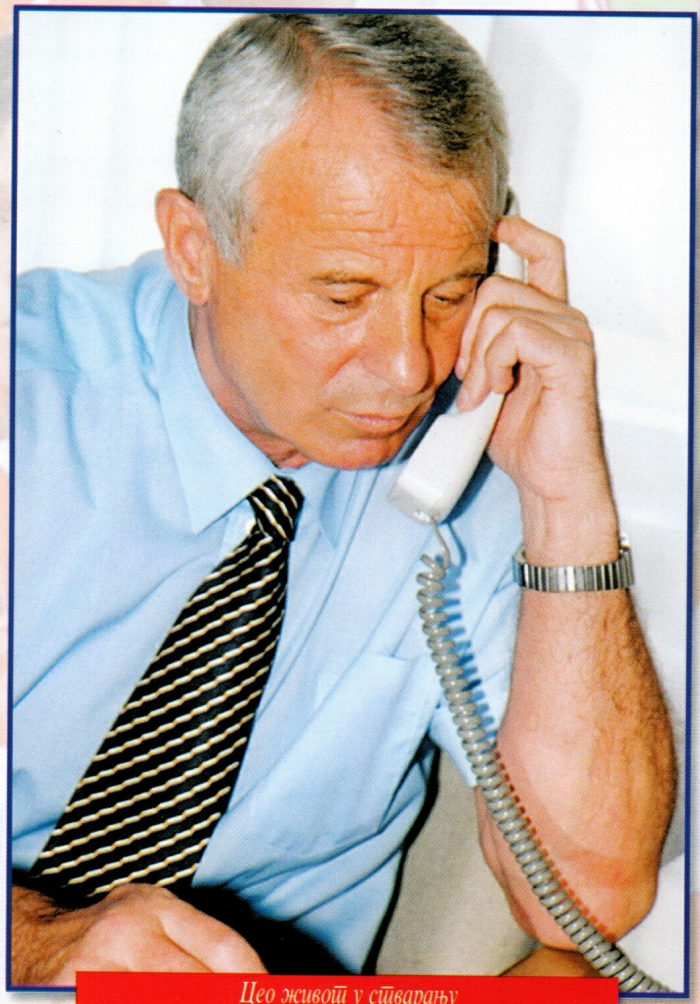

Цео живот у стварању

Има људи чије име је довољно саопштити и су биле прве: омладинци и кадети у Квалитетној тиме рећи све. Има људи које ваља док причају лиги Војводине, млађи кадети и млађи пионири само слушати и онда бити богатији за једну у Новосадској лиги и петлићи. Најпријатније прелепу причу, богатији за један део туђег живота. изненађење начинили су кадети, најнепријатније Има људи које поштујеш зато што то од других пионири, а изврсне резултате у пролећном делу чујеш, а има људи које поштујеш и волиш а не знаш такмичења остварили су омладинци. Пионирзашто. Има људи, има их, а опет, један је Илија ски састав је, рецимо, изнедрио неколицину талПантелић. ентованих и обећавајућих момчића: Римски, Ра-

Прича о млађим категоријама Војводине у јевић, Магоч... Тријумфовао је на јаком турниру протеклој сезони почела је и завршила се са овим у Словачкој, био недодирљив у јесењем делу, да човеком – легендом, као и она од пре 25 година би првенство завршио на трећем месту.

• На омладинце сте нарочито „љути“?

– Нису положили матуру. Месецима сам их гледао и видео као шампионе Југославије: Цитео као трен. И када би се поново нашао на линшек, Степанов, Ђоровић, Красић, Добрић, Незири... Све сами репрезентативци, све момци који су наступали за први тим. Нико нити може, нити треба да ме убеђује да нису најбољи у земљи. Они су будућност Војводине, будућност југословенског фудбала, талентовани, одговорни, дисциплиновани... На завршном турниру десило им се нешто за шта немамо објашњење, као што га нема ни њихов тренер Бранислав Новаковић.

Децу учити да побеђују

• Очигледно да нисте заговорник тезе да је у млађим категоријама важно стварати играче а да је резултат у другом плану?

Могао бих да се придружим том оркестру и да у том случају сезону оценим перфектном. Но, ја опет сматрам да нема великих игара ако их не научиш да побеђују, да буду најбољи, да се боре за трофеј и да му се радују. Менталитет победника се ствара у млађим узрастима, а ја не знам други начин стварања него да се побеђује. Молим вас, Војводина је лиценцирала за први тим више омладинаца него Звезда и Партизан заједно и то је нешто што ме чини поносним. Међутим, остаје жал за трофејима, јер заиста мислим да смо имали тим за највише резултате.

• Још раније сте наговештавали неке озбиљније помаке у раду млађих узраста?

– Много више него до сада окренућемо се индивидуалном раду с најталентованијим дечацима из свих селекција. Примера ради, Никезић ће бити задужен, условно речено за шут, Грубор за скок, Новаковић за технику итд. Значи, када је Илија Пантелић кренуо у загрљај дечјим осмесима и радостима. Две и по деценије у људском веку је прилично дуг период, Илији је пролеразмеђи, опет би изабрао стваралаштво, опет би изабрао дечије осмехе и радости.

• Да кренемо са сезоном иза нас?

Ако бих био неискрен, пре свих према себи, онда би закључак гласио – презадовољан. И без проблема бих наглашено задовољство аргументовао.

Међутим, нема места потпуном задовољству и највишој оцени јер било је изванредних, добрих и лоших резултата, или ако бих ову последњу оцену ублажио, резултата испод очекивања.

• Може ли то и конкретно?

Наравно, бар у спорту општу или конкретну оцену и утисак извлачимо из резултата. Од шест екипа које су се такмичиле у различитим узрастима и лигама, пет

Сарадња

Истичем сјајну сарадњу и изузетне односе са фудбалском школом Радивоја Радосава при Факултету за физичку културу. Сваке године из те школе добијамо генерацију најталентованијих дванаестогодишњака, обучених, радних и дисциплинованих. Уз нашу клупску селекцију имамо сјајну основу за рад, усавршавање и стварање.

FKVOJVODINA★COM

директор Омладинске школе

дечије радости

увешће се нека врста специјалаца за поједине елементе, што подразумева много веће обавезе за тренерску струку. Терени на Ветернику су богатство Војводине, међутим, за ово што хоћемо неопходан нам је квалитетнији и уређенији терен поред стадиона. И због дечака и због тренера.

• Нека је ова примедба коју ћемо вам рећи цинична, али уме да се чује да је омладинска комисија „клуб у клубу“?

– Комисија за омладински фудбал је традиција и један од поноса Војводине. По правилу чине је 20 до 25 људи свих занимања и старосног доба, од доктора наука и универзитетских професора, до радника. Сматрам да јој је и организација занимљива: чине је четири поткомисије (такмичарска, здравствена, за школство и маркетинг) са својим председницима. Сада је први човек омладинске комисије Станислав Крејић, паметан, вредан, одговоран, млад, амбициозан, једном речју сјајан човек. Уверен сам да ће баш он садашњи ниво једне од најбољих омладинских школа у бившој и садашњој Југославији подићи, учинити је још квалитетнијом и препознатљивијом. Још нешто, радујем се што је мој бивши ученик дошао на ово место и што ми је у неку руку претпостављени.

• А оно под наводницима „клуб у клубу“?

– Тече 25. година од када сам се препустио овим водама. Променило се много председника, још више чланова омладинске комисије. Ја не знам да је неко тежио да омладински погон буде клуб у клубу и не знам да је хтео одвајање.

• Да ли то значи да је увек све функционисало беспрекорно на релацији Управни одбор клуба – омладинска комисија?

– Наравно да није. Било је година које ваља заборавити и не спомињати. И било је година за незаборав, идеалних и идиличних. То опет не значи да смо и у тим кризним периодима хтели да будемо клуб у клубу.

• Где је сада место омладинском погону у једној, чини се, препорођеној Војводини, бар у организационом сегменту?

– Има ли неко право да нам замери што верујемо у лепше, квалитетније, богатије, успешније сутра. Молим вас, генерални директор Мирослав Виславски је био и председник и члан омладинске комисије. Спортски директор Мирослав Тањга веома добро зна колико је богатство имати добру и продуктивну омладинску школу, а Управни одбор на челу са Миодрагом Костићем уз сјајну пратњу Поповића, Ђуровића, Ивоша и других, већ је наговестио већа улагања и већу пажњу у раду млађих погона.

И учитељ и отац

Већа пажња тренерима

• Конкретно, шта подразумевате под већом помоћи и већом пажњом?

– Опрема, лопте, реквизити и све друго што прати рад и такмичења омладинских погона. Такође верујем да ће тренери бити боље плаћени него до сада. Тврдим да наши тренери немају ни 50 % примања у односу на њихове колеге из Партизана и Звезде. То су три најбоље и најугледније фудбалске школе у земљи и никада се не зна која ће у којој категорији тријумфовати Најчешће нијансе одлучују, па зато сматрам да и тренерска примања треба да буду приближна, као и услови за рад.

• Две и по деценије сте посвећени деци. Шта вас инспирише и мотивише да и даље останете са њима и уз њих?

– Када би се на једном месту окупили сви којима сам био тренер или руководилац – какав би то био импресивни скуп, и по броју, и по лепоти, и по људскости, и по емоцијама, и по успоменама... Они долазе и одлазе и готово у стопостотном проценту опет се враћају. Сврате. Из пристојности, вероватно, и поштовања закуцају на моја врата. А знају да то не морају да чине, али знају да су за све њих она увек широм отворена. Радост сусрета је један од мотива мог трајања на овом послу, а пре тога гледаш их како расту, како се развијају, како постају фудбалери. И људи. И радујеш се, и поносиш се, и чекаш неке нове дечаке који ће опет у овом клубу, у овој школи, стасати у спортисте. И у људе.

Бранислав Пуношевац

Учитељи

У наредној сезони Војводинине селекције водиће ови тренери: Мирослав Ступар (петлићи) Бранислав Новаковић (млађи пионири), Божидар Пантелић (пионири), Зоран Грујић (млађи кадети), Рајко Алексић (кадети) и Лазар Грубор (омладинци).

FKVOJVODINA★COM

ФУДБАЛ
мерило вредности моје вароши

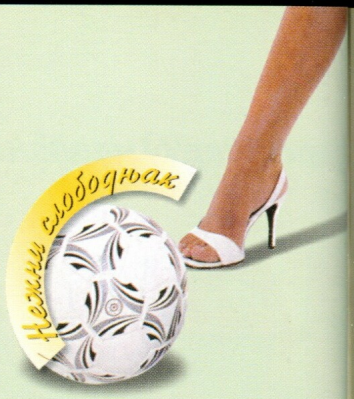

Да ми је баба Ванга, видовита Зорка, Клеопатра или сама Мери Попинс пре само који месец у шољи, картама или длану видела дрес (и то не ма који већ црвено-бели, јер је град у коме сам рођена и живим, много пре свих нас одлучио да то буду боје „нашег“ тима), терен и кожну лопту, а протумачила „свевиђено“ онако пророчки, како то већ само и умеју неуспели нововековни клонови оних грчких са Делфа, као моју будућу везаност за стадион и фудбал, ја бих, како и доликује оваквој ситуацији, одреаговала у сленг маниру реченицом типа: Ма, дај, ова ме левати. Проценила је да је на мојој социо-друштвено-психо-еротској лествици фудбалер или фудбалски фан оно што желим у свом „дому, слатком дому“.

Јер, наравно, никада не бих ни у својим најфантазмагоричнијим маштањима помислила да бих евентуално једна г-ђица Ја могла написати ишта афирмативно, сврсисходно и сувисло о нечему што је из моје визуре бесмислена забава која је у стању да окупи и по 15 хиљада људи на једном месту, који ће уз урликање (налик призивању кише у Индијанаца), пиво, цигарету и позамашну дозу адреналина, провести сат и по времена гледајући некакве две длакаве, криве ноге (пута 11 пари) хоће ли или неће дати гол противничкој екипи, састављеној од исте врсте ногу. Међутим, случај је хтео да се након 23 године живота нађем на стадиону који ми се одмах учинио већим, а људи које називају фудбалерима мањим него ли на екрану ТВ пријемника.

Повод за моје присуство на терену Војводине, први пут након две деценије живљења у граду без размишљања о постојању ове институције, био је необична, али лепа досетка нове управе да направи дефиле негдашњих Вошиних генерација.

Морам признати да све што има призвук „старих, славних времена овенчаних ловорикама“, манир „бечке школе, истуреног одељења – Нови Сад“ који међу осталим подразумева и оду и захвалност неким људима чија је каријера завршена, али и вера и нада за неке нове клинце који јуришају ка својим „гол-звездама“, за мене беше довољно узбудљив и вредан пажње мотив, који ће ме нагнати да се појавим на капијама

стадиона након толиких предрасуда гомиланих годинама а везаних за фудбал.

Са техничке стране ова манифестација подразумевала је дефиле генерација од педесетих до новомиленијумске, и утакмицу садашњег тима са свим оним „црвено-белим звездицама“ које су кадгод биле у Војводини, а сада лутају разним непознатим им земљама и световима, тражећи, вероватно, изнова оне изгубљене црвено-беле боје своје младости и ентузијазма и она неба каква су умела да буду само овде, у овој вароши, тако крваво плава када су они играли.

На почетку параде која је дефинитивно преусмерила моја размишљања о фудбалу као једносмерној, слепој улици у двосмерну без завршетка, десио се дефиле који се толико дубоко утиснуо у моју свест, да ево и након два месеца од тог догађаја не могу, а да не набацим сетни осмех на усне када помислим... Када помислим на сва она имена која бејаху поменута те вечери, а која су у одређеним периодима наше „новије спортске историје“ одређивала судбину једне даме са именом ФК Војводина. Многа од њих и нису више међу нама, многа су била спречена те вечери да дођу и „учине plaisir“ својим присуством овој аристократкињи – домаћици балске вечери. Али они који су дошли и Г-ђи заблагодарили на оваквој торжественој замисли јер је те вечери Г-ђа Воша бирала, појавише се на зеленом балском терену пред свим љубитељима, фановима и навијачима који сеђаху по трибинама, са поносом у очима, снагом и стиснутим песницама у подигнутим рукама и са осмехом сувислим и врелим на уснама.

Тада сам схватила читаву суштину оне „да смо деца свог предела који прописује понашање па чак и мисли у оној мери у којој смо у стању да га осетимо“.

Те вечери у Г-ђа Војводининој кући осетих да припадам читавом том свеколиком људству које се нашло што на трибинама, што на терену. И некако се чинило да смо сви ми ту са истим циљем – да јој кажемо „Хвала“ што постоји и пре, и сада, и иза нас.

Нисам могла да замислим боље поистовећење, таман оно било и фудбалско.

Теодора Ж. Јанковић

FKVOJVODINA★COM

БИСТА

др Косте Хаџија

Какав живот! Какав чудесни спој мудрости и енергије. Колико идеја, какве све сатисфакције! Скоро све чега се човек у Војводини данас дотакне, наићи ће на на исти, дубоки траг виспреног духа једног, и у адвокатури чувеног, чија се огромна љубав према правничком послу ипак није могла мерити с оданошћу Игри.

Али, не, не тако упрошћено, просто с опседношћу игром између два гола. Да, и тиме, само неупоредиво више тврдоглавом поигравању с незнањем и неразумевањем околине. Неки пут, када се сагледа тај вишедеценијски опус, била је то чак обесна разузданост кроз наметање властите воље конвенционалностима које су га окруживале, или, опет, лежерно поигравање туђим страховима пред изазовима, пред немаштином. А, поврх свега, био је још и суверен када се обрачунавао с примитивизмом, с претњом...

И што је важно, исто тако, др Коста Хаџи је био рођени победник. Све своје утакмице, коју год да је замислио, у коју год да се укључио, добио је глатко, 3:0. Прецизније, најмање 3:0.

Пођимо редом, без намере и, разуме се, способности да се сви ти мечеви наброје. Гимназијалац, шеснаестогодишњак, оснивач младалачки куражне, али и безбрижне и веселе дружине, продужио јој је живот по завршетку Првог великог рата, сходно новонасталим приликама, уозбиљујући је у потпуности. Двадесетак година после другог свеопштег страдања, дочекао је да своје дело види у сјају и раскоши, овенчано шампионском титулом.

Да је све само у томе, много је. Неизрециво много.

А није!

Своју припадност истинској интелектуалној елити, исказивао је и на тај претенциозни начин, умећем да прихватљиво и ново чује и види, и да вешто, без ма каквог остатка, одели испразно и наводно од стварно ваљаног. Отуда његове стопе налазимо на најразличитијим местима. Од тренера – мада није играо чак ни у првом сусрету свог клуба, до ванредног фудбалског менаџера, сличног данашњим енглеским. Ма, не.

Није се за тај посао школовао у Француској. Правна струка је била у питању.

Утемељивач и стручњак. Секретар, председник, почасни председник, генсек ЈНС, претече ФСЈ. Важни човек штаба „плавих“ на првом СП 1930. године. Били смо онда четврти, ако је неко заборавио. Због помањкања квалитета на домаћем тржишту, заговорник довођења страних фудбалера још двадесетих прошлог века. У пуном професионалном аранжману – паре за потпис, стан, плата. Сензибилан до те мере да код ондашњих а овдашњих фудбалских учитеља јасно уочи границу између импровизације и знања, и способан да ангажује знаља из Беча, тадашњег важног европског центра. На препоруку виђеног, светски чувеног стручњака. Свог пријатеља, разуме се. Средином двадесетих да, довијајући се на разне начине, испослује од града да клуб добије стадион, овај данашњи, средином тридесетих да приреди с још једним новосадским клубом међународне утакмице у вечерњим терминима, под осветлењем... Каквим – таквим, али да ухвати корак с белим светом, и да на ту фудбалску атракцију доведе важне новосадске фамилије, да их заинтригира, да им пружи у њиховом граду исто што метрополе имају. Да током залета клуба, по поразу окупацијске власти, осети како га поједини нови људи (безразложно - па, наравно!) не сматрају више посебно пожељним, па да се повуче у осаму. Али, и да у свом стану дочека да га клуб замоли за повратак на велика врата, и да широкогрудо да опрост неваспитању, незнању и самољубљу. Да све то понизи и да, опет, кораком победника одшета до свог места. Само његовог.

После овог крокија, наравно да је на реду питање, у каквој су релацији наслов и ових неколико редова о др Кости Хаџију. Где је биста?

Не знам.

То питам. И сада, као што сам и раније питао.

Не знам.

Њу, да се разумемо, не чека ни др Коста Хаџи, ни његова породица.

Дужник је чека.

Војводина.

Влада Тодоровић

FKVOJVODINA★COM

„Ред фирм“

ЗАЈЕ
ЈАЧИ И

Две најбројније и најбучније навијачке групације нашег клуба су „Ред фирм“ и „Фирма“. Први своје место имају на средишњем делу источне трибине, а други на југу. Подршка и једних и других је више него значајна нашим првотимцима, али честе несугласице кваре утисак.

Да су навијачи једног тима подељени у разне фракције није особеност Војводине. Тако је и у Италији, Шпанији, Немачкој... Међутим, сви они навијају заједно, а на нашем стадиону понекад се стекне утисак да играју три тима: две Војводине и неко трећи.

За сада ни једни ни други не одступају ни за педаљ, а ми као помирљиво решење предлажемо „мали исток“, истовремено уважавајући аргументе о „традицији“ источне и акустичности јужне трибине.

Фотографија снимљена на једном гостовању Војводине на београдској „Маракани“ најбоље потврђује да теза о „уједињењу“ има смисла. Заједно бисте, нема сумње, били и јачи и бољи, а тиме би највише помогли својим љубимцима.

Редакција

FKVOJVODINA★COM

ЕДНО БОЉИ!!!

Фото: Зоран Недић

„Фирма“

„Фирма“ – „Ред фирм“ 1:0

У предигри ревијалне утакмице на сусрету „Свих Вошиних генерација“, састале су се екипе навијачких групација нашег клуба

„Фирма“ је победила „редфирмовце“ са 1:0, а једини гол постигао је Александар Познов.

FKVOJVODINA★COM

Наш клуб и званично представљен на Интернету

БЛИЖЕ ОЧИМА СВЕТА

www.fcvojvodina.co.yu

За непуне три седмице Вошин веб–сајт имао је преко 1.500 „посетилаца“ из 23 земље Европе, обе Америке и Аустралије

– Заједно са свим оним што се збило од како се Мирослв Виславски вратио у Војводину, „догодио“ сам се и ја – пола у шали, пола озбиљно говори Миленко Мања Адамовић. Овај млади човек може се често видети у клупским просторијама како седи испред компјутера, потпуно посвећен ономе што се збива на екрану. Чиме се, заправо, он бави?

– Дошао сам средином маја, а мој задатак је да преко Интернета што боље и потпуније представим овај клуб љубитељима фудбала и радозналцима из читавог света – кратко и јасно каже Миленко. – Радује ме што је моја иницијатива наишла на пуно разумевање и подршку господина Виславског и што, ево, већ увелико радимо!

Занимљиво је свакако подсетити да се Адамовић са сличним предлогом и раније обраћао људима у Војводини, али га је тадашњи директор Светозар Шапурић на првом кораку обесхрабрио само једним питањем: „А, шта ти је то?“. Разочаран таквим поступком „визионара“ који је требало да припреми клуб за улазак у 21. век, имао је више среће са пријатељима у Кабелу, који су били одушевљени што ће као нижеразредни клуб званично „дебитовати“ на Интернету далеко пре већине југословенских прволигаша!

Пасионирани „сурфер“ по најпознатијој и највећој компјутерској мрежи на свету, имао је прилике да види и упозна велики број веб-сајтова фудбалских клубова. И то не само оних најпопуларнијих, него и таквих који се такмиче у четвртим (!) лигама својих земаља, пошто и многи од њих имају презентацију на Интернету.

– Сматрам да имам сасвим пристојан увид у то како и на који начин већина иностраних клубова настоји да се представи светској јавности. Договорио сам се са директором Виславским да веб-сајт Војводине чине, условно речено, дванаест „рубрика“. Свака од њих представља део целине и на свој начин употпуњава слику клуба.

Први, и по обиму највећи, део су подаци о историјату Војводине, садашњем руководству, стручном штабу и стадиону на којем се играју утакмице. Рубрика вести преноси најинтересантније написе из дневне и периодичне штампе о фудбалерима или функционерима Војводине и свему што је везано за живот и рад клуба. Потом следе информације о такмичарској сезони: резултати, табеле, клупска листа стрелаца, статистика о броју одиграних утакмица свих првотимаца, колико пута су били „стартери“ а када су улазили као резерве, број црвених и жутих картона. Вошини навијачи и други поклоници фудбала имају прилике да виде фотографије свих играча који конкуришу за лигашки тим, са подацима о години рођења, висини и тежини, места у екипи, одакле су дошли и о учешћу у националним селекцијама. Посебна „рубрика“ говори о подмлатку, али је она сада сиромашна и сведена само на завршну табелу на крају Квалитетне лиге Војводине.

Вредна пажње без сумње је и фото-галерија, коју сачињавају снимци момената са утакмица и акције појединаца. С обзиром да је презентација на Интернету обављена 22. јуна, садашњи избор

Почетак обећава

После краће најаве, веб-сајт Војводине званично је „прорадио“ 22. јуна, у склопу прославе „Све Вошине генерације“. Интересовање је било веће него што су и највећи оптимисти очекивали: већ сутрадан Вошин сајт је имао 193 „посетиона“, што је и највећа досадашња бројка за 24 часа.

До 7. јула имали смо укупно више од 1.500 „посетилаца“ – задовољан је Адамовић. – Наравно, највише их је из наше земље, а евидентирани су и они из Аустралије, Аустрије, Бразила, Бугарске, Босне и Херцеговине, Данске, Енглеске, Јужне Африке, Италије, Канаде, Кипра, Француске, Норвешке, Словеније, САД, Самое (!?), Пољске, Холандије, Швајцарске, Хрватске, Македоније и Шпаније. Дугујемо захвалност новосадској провајдерској кући НЕОБее Нет, која нам је уступила простор на Интернету у компензацији за рекламу на стадиону.

је доста скроман, али Адамовић обећава да ће у наредном првенству имати шта да се види. За представљање најстаријег југословенског прволигаша користе се и достигнућа савремене технике, па „посетиоци“ имају прилике да виде видео-материјал са касета појединих ТВ станица, или сопственог материјала, а на диспозицији су им и аудио–записи са Пан радија и Радија Ин, односно њихових сталних емисија „Војводина, једна једина“ и „Вошино полувреме“, које се одскора налазе на програму.

„Форум“ је страница за госте сајта и навијаче, место за похвале и критике, али без вређања било какве врсте, јер се такве поруке – бришу. Навијачи имају и свој званичан сајт, а они из групе „Фирма“ га сами праве. Место на веб–сајту добили су и спонзори клуба: за сада су то само логотипи фирми и колектива који су уз Вошу, а припрема се проширење и обогаћивање ове рубрике.

Најзад, посебно су обрађене две сезоне (1965/66. и 1988/89) када је Војводина освојила титулу шампиона Југославије. Уз извештаје са свих утакмица, дати су и многи интервјуи са клупским функционерима.

– Интернет је постао неминовност у савременом свету, па то, логично, важи и за фудбал – сматра Адамовић. – Због тога ћемо се трудити да будемо ажурни и актуелни и да „посетиоцима“ Интернета из наше земље и света учинимо доступним све битне информације из Војводине. Имамо добре услове, а верујем у обећања да ће бити још бољи, па није нескромно очекивати да ће број „посетилаца“ нашег сајта бити све већи. Ја лично нећу жалити труд да се то оствари. Моја је жеља да се што скорије направи права база података, која ће свима омогућити да најкраћим путем стигну до оног што желе да сазнају. Већем интересовању треба да допринесе и наградна игра, чији ће добици бити сезонске улазнице, клупски реквизити за навијаче, лопте са потписима играча, клупски лист... чији почетак се планира уочи нове сезоне.

В. Вујин

FKVOJVODINA★COM

IN MEMORIAM

Последњи поздрав нашем бившем фудбалеру

МЛАДЕНУ КРГИНУ

ФУДБАЛСКИ КЛУБ „ВОЈВОДИНА" НОВИ САД

Последњи поздрав великом и племенитом човеку, бившем играчу, тренеру и учитељу, оданом црвено-белима до краја, нашем

ФРАЊИ ХИРМАНУ

ФУДБАЛСКИ КЛУБ „ВОЈВОДИНА" НОВИ САД

Опраштамо се од наших дугогодишњих чланова, фудбалера Фрање Хирмана, Младена Кргина и Милорада Јабланова и физиотерапеута Милоша Јагетића. Сваки од њих дао је немерљив допринос богатој историји нашег клуба.

Фрања Хирман (1922 – 2001) играо је у Војводини у периоду од 1949 до 1955. године. На 187 утакмица постигао је 153 гола и заузима 10. место на листи најбољих клупских стрелаца свих времена. После активне играчке каријере, радио је са млађим категоријама, а тренер првог тима био је од 1961. до 1964. године.

Младен Кргин (1929 – 2001) дрес Војводине носио је од 1948. до 1955. године. Био је запажен нападач, а одлично се сналазио и у маневру. На 136 утакмица постигао је 57 голова.

Милорад Јабланов (1931 – 2001) боје нашег клуба бранио је 50-тих година. Одиграо је за први тим 60 утакмица и постигао 25 голова.

Милош Јагетић (1922 – 2001) радио је као физиотерапеут 70-тих година. Бринуо је о многим генерацијама, међу којима је најславнија била она која је освојила вицешампионску титулу и Средњоевропски куп.

Последњи поздрав бившем физиотерапеуту, пријатељу клуба, нашем

МИЛОШУ ЈАГЕТИЋУ

Фудбалски клуб „Војводина" Нови Сад.

Последњи поздрав нашем бившем фудбалеру

МИЛОРАДУ ЈАБЛАНОВУ ЈАБУСУ

ФУДБАЛСКИ КЛУБ „ВОЈВОДИНА" НОВИ САД

FKVOJVODINA★COM

Поштовано уредништво,

Веома смо обрадовани и узбуђени што је коначно изашао часопис посвећен нашем клубу и у најбољој намери желели бисмо да вам дамо неколико сугестија и предлога.

Часопис плени својим европским изгледом а посебно нам је мило што је штампан на ћирилици. „Моја Воша“ је прочитана у једном даху, а тај податак довољно говори.

Примедбе се односе на нешто шареније странице и груписање текстова са идентичним питањима од истог аутора (интервју са Белићем и Богдановићем су одлични, али их је требало раздвојити).

Одличан је и постер, а наш предлог је да убудуће с једне стране буде актуелни играч, а са друге неки бивши прослављени фудбалер, па макар и у црно-белој техници, чиме би часопис добио на аутентичности.

Размислите и о предлогу стављања навијача на постер.

Једино што је заиста дегутантно је објављивање пуног састава кадетских тимова Партизана и посебно Црвене звезде у нашим новинама. Свака њима част што су дошли на Меморијални турнир „Стевана Нештицког“, али зна се ко су нам природни непријатељи и шта није ред.

Инспирацију можете наћи и у старом часопису „Војводина“, као и у репринту неких текстова о славним данима клуба. Због едукације младих навијача, посебно би требало да обратите пажњу на период пре Другог светског рата.

Што се тиче клуба, желимо да се планови амбициозне управе остваре и да коначно видимо трофеј у нашим рукама.

Мали је град и зна се да Аврамов и Белић не могу да спавају од позива из такозваног великог клуба. Сигнализирамо управи да не чини грешке као претходне структуре, када су најбољи играчи одлазили из Војводине за ситне паре у београдске клубове. Интимно, група нас старијих навијача плаши се и најава да ће доћи до уклањања старог лименог семафора, немог сведока великих Вошиних победа. Не противимо се прогресу, али апелујемо да се примене искуства познатих европских клубова попут АЕК-а, Манчестер јунајтеда, Арсенала... па у случају постављања модерног семафора предлажемо и дислоцирање старог на, рецимо, „мали исток“. Уколико се стадион буде реновирао, предлажемо и увођење шанкова на трибинама али и елиминацију атлетске стазе која не задовољава елементарне услове за такмичење. Са друге стране, публика би тако била много ближе својим љубимцима па би самим тим и атмосфера била боља.

Поздрав уз жељу да часопис пуните извештајима о успесима клуба и да новине потрају.

Срдачно: „NS rejects“
„Naselje crew“
„Кенштачдис“

ПОЗДРАВ ИЗ БАЊА ЛУКЕ

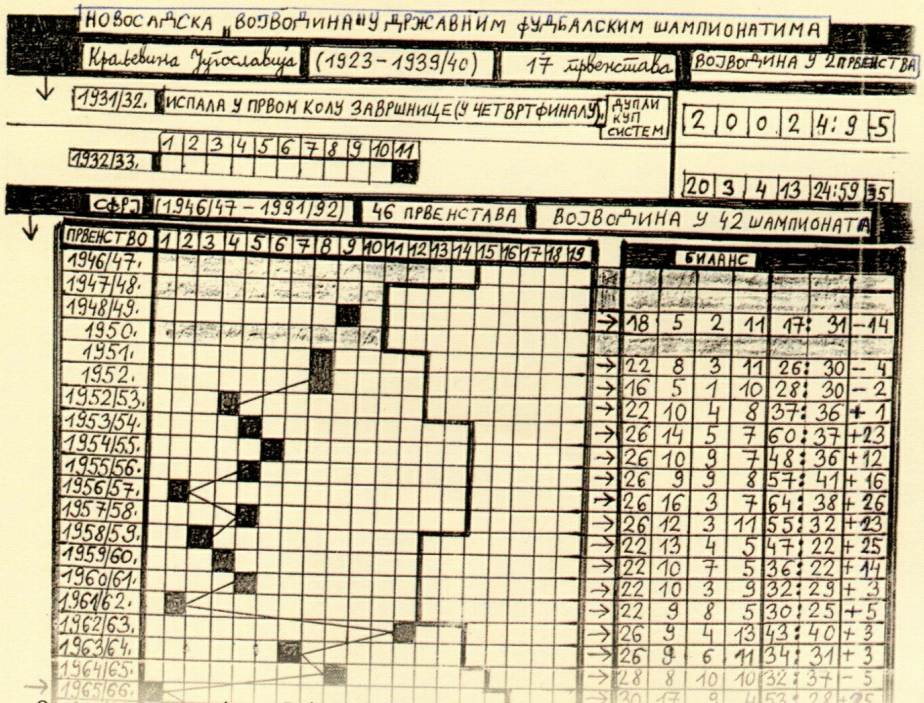

Од малих ногу навијам за Војводину. Из хобија проучавам историју југословенског фудбала, посебно историју новосадског клуба.

Недавно је Војводина гостовала у „граду на Врбасу“ и у пријатељском мечу савладан је Борац резултатом 2:0. Новосађани су оставили одличан утисак.

Материјал којег шаљем нека буде наш поклон поводом покретања клупске ревије. Први број добио сам захваљујући ујаку, такође навијачу Војводине, који живи у „српској Атини“.

Поздрав из Бања Луке!

Мирослав Делић

ПОЗДРАВ ИЗ НЕМАЧКЕ

Макс Крејса рођен је 9. марта 1993. године у Фирту, Немачка. Тренира фудбал у клубу F.C. Herzogenaurach и игра на месту десног спољњег.

Праунук је познатог глумца Ивана Хајтла и навија за Војводину.

Постао је члан нашег клуба са чланском картом број 191.

FKVOJVODINA★COM

Радмила Козомора, инжењер аґроекономије, верни навијач Воше

Дама НА ТРИБИНАМА

Срце за Вошу

„Љубамара“ уместо лутака, јурњава ледином са дечацима уместо – ластиша. Радмила Козомора, инжењер агроекономије, директор продаје у фирми „Гор трејд“ која увози италијанске апарате за кафу, верни је навијач Војводине, онај са купљеном улазницом за „запад“. Страст према фудбалу објашњава управо љубављу из детињства.

– Одрасла сам на Панонији, где су многе екипе долазиле на припреме, а отац Радомир је играо и тренирао у клубовима у Бачкој Тополи и околини, па сам још као девојчица научила да гледам фудбал – каже Радмила. – У школу сам ишла са кикицама и у сукњи, али зато свако поподне проводила у шорцу и патикама.

Тако је и данас. Радмила, шармантна пословна жена, уобичајену „јапи“ гардеробу најрадије замењује фармеркама и шушкавцем, па на – стадион. Ко зна колико пута, како каже, су јој због ТВ преноса утакмица или одлазака на мечеве Војводине пропали изласци у дискотеке, позоришта, биоскопе...

– На трибинама нисам жена нити ми је потребан такав третман. Аплаудирам, понекад опсујем, али највише волим да гледам игру. Поједини коментари на рачун мојих љубимаца ме нервирају, али се не упуштам у расправе. У тим тренуцима друштво ми није потребно и „не дирај ме“ док игра тече.

Када је, као студент 1996. године, Радмила намерила да у просторијама нашег клуба купи претплатну улазницу, установљено да је она једина девојка навијач на трибинама.

– Тада сам на поклон добила почасну улазницу за целу сезону, што ме је обрадовало и свакако да је чувам као драгу успомену. Као средњошколка, радовала сам се освајању друге шампионске титуле, а посебно драга ми је генерација коју су предводили Пантелић, Бајчетић, Шаула... Жеља ми је да Војводина поново буде у врху. Волим је, јер је клуб са традицијом и има душу, а зна се да за фудбал треба срце – закључила је Радмила.

С. Бајић

И стас и глас

FKVOJVODINA★COM

У посети најстаријем фудбалеру Војводине

ЖИВА ИСТОРИЈА КЛУБА

Сећање Боривоја Гагића (91) на време када су постављени темељи на којима је растао најстарији југословенски прволигаш

Боривој Гагић данас

У невеликој групи најстаријих фудбалера који су отворили незаборавни спектакл „Све Вошине генерације“, разгалили срца и узбуркали емоције свих који су се те вечери нашли на трибинама, био је и један човек којег је мало ко из гледалишта препознао. То није нимало необично, ако се зна да је реч о играчу који је „црвено-бели“ дрес носио још у време када већина оних са којима је изашао на терен нису били ни рођени!

То је био повод да посетимо Боривоја Бору Гагића, најстаријег фудбалера Војводине, рођеног 31. децембра 1910. године. У први мах крепки ветеран није био вољан за разговор, правдајући се да је био само „обичан“ играч заљубљен у фудбал, а не неко од оних чије име се налази на уснама навијача. Ипак, захваљујући његовој причи вратићемо се у времена када је фудбал чинио прве кораке у Новом Саду и када су почели да се постављају темељи на којима је деценијама грађена Војводина.

– Када сам као Привредников питомац дошао у Нови Сад, први пут сам видео, и одмах заволео, фудбал – каже господин Гагић. – У то време (1926. године) најчешће смо играли на ледини иза суда (на месту на коме се налази зграда бившег Музеја револуције у Дунавској улици. Један „терен“ био је и на ледини код Свиларе (данас Кванташка пијаца), док се трећи налазио десно од Сентандрејског пута (преко пута садашње Млекаре). У нашем друштву „главни“ је био Лука Дотлић, касније познати новосадски спортски новинар и угледни позоришни радник. Он је имао фудбалску лопту, „прави“ дрес и копачке, што је у оно време била реткост. Ваљда и због тога, он је сам себи дао привилегију да изводи све слободне ударце, корнере, а о пеналима да се не говори!

По наговору сустанара, Владимира Андрића, који је играо у другом тиму Војводине, и Боривој је почео да одлази на тренинге. У оно време „пробни стаж“ трајао је знатно дуже него данас, што је разумљиво јер је регистрација била везана за знатне трошкове. Само они који су обећавали да би могли постати фудбалери, добијали су такмичарску књижицу.

• Како су изгледали ондашњи тренинзи? – интересовало нас је.

– Физичка припрема састојала се углавном од трчања око терена, од пет до десет кругова, а потом се играло на два гола. Када је Војводина ангажовала Ота Нећаса из Беча за првог професионалног тренера, дошло је до великих промена. Почели смо да учимо елементе технике игре, о којима дотада нисмо имали појма. Он је дао да се направи сталак за вежбање игре главом: везао је лопту на канап и постепено је све више дизао, а морали смо је ударати искључиво челом. Захваљујући овом „изуму“, сви смо поправили игру главом, а ја сам скакао двадесетак центиметара више него раније. Тада смо први пут чули за „дупли пас“, а увежбавали смо га уз помоћ дрвених „штафли“ пободених у терен, између којих смо додавали један другом. Учили смо штоповање лопте, и то ђоном, како бисмо је могли усмерити у правцу у ком желимо, као и оно на „рису“ ноге.

Искусни стручњак показао нам је додавање са „ефеом“, а највећу новост представљали су нам волеји и дроп–кик ударци. Њих смо и највише вежбали, па су нам по уласку у свлачионицу носеви били пуни прашине од шљаке којом је био прекривен терен. Ову вештину најбрже и најбоље су савладали Божа и Душан Марковић, који су као из топа слали лопте ка голу. Ја сам имао и додатни разог да упамтим тренера Нећаса: пошто се нисам знојио као остали, видећи да је мој дрес сув мислио је да „забушавам“ и често ме је слао да истрчим још један круг. За то прво време везан је и један мало познат детаљ – у клубу није било довољно копачки, па је једне ципеле користило више играча. Ја сам их „делио“ са голманом Шијанићем.

У разговору са господином Гагићем, који се живо сећа свега као да то није било пре више од седам деценија, сазнали смо какав је некада био систем фудбалске игре.

Центархалф – „главни играч“

– У моје време фудбал је био једноставнији, а играчи мање „универзални“ него данс – прича витални деведесетједногодишњак. – Знало се шта су задаци одбране, а шта навале, и ту није било неких већих „преливања“, без којих се не може замислити савремена игра. Крила се нису враћала назад, баш као што се ни од бекова није очекивало да учествују у нападима. Полутке се нису кретале између два шеснаестерца, него су се посвећивале искључиво организацији напада. У ондашњој композицији тима најважнију улогу имао је центархалф, који је био главни „дистрибутер“ лопти и иницијатор већине акција.

Средином тридесетих година прошлог века Војводина је морала да се пробија од самих почетака, да би кренула навише. Најпре, требало се изборити за примат у граду, што у конкуренцији НАК-а, Радничког и Макабија, није било лако. Када је ту некако успостављен „ред“, ваљало је савладати препреку која је годинама загорчавала живот „црвено-белима“: шабачку Мачву.

– Прошло је доста година док Војводина није најзад успела да остави иза себе љуте ривале из Шапца – подсећа Гагић. – У међувремену, морали смо да прогутамо много горких пилула, јер су фудбалери Мачве трчали као

FKVOJVODINA★COM

„але“ и приређивали новосадским фудбалерима непријатна изненађења. Посебно добри били су браћа Јовановић и Божовић, који су нас често завијали у црно. Једне године, мислим да је било 1929, у Шапцу смо изгубили са 2:10. При повратку, требало је да се зауставимо на Венцу, али је доктор Коста Хаџи љутито просиктао: „Нема ништа од вечере кад сте дозволили да вам (нисам упамтио име) носом да гол“! Касније је „шабачки комплекс“ био превазиђен и утакмице са Мачвом нису представљале посебан проблем.

У оно време новосадска млађарија живо је пратила фудбалска збивања у Београду. И некада су, баш као и сада, дерби-сусрети у главном граду магнетски привлачили навијаче из других средина. Међутим, тада је то задовољство захтевало читав дан: из Новог Сада се возом кретало у три сата ујутро, утакмица је играна у 17 часова, а повратак је био могућ тек у поноћ!

– Све то нам није нимало тешко падало, јер смо волели фудбал, а на мечевима као што су БСК–Југославија или БСК–Ујпешт, итекако је имало шта да се види и доживи – напомиње Боривој, који се са другарима често одлучивао на излет у Београд.

Занимљиво је подсетити да је некада на стадион долазило више људи него што их је бивало последњих сезона на утакмицама Војводине, иако је Нови Сад тада имао далеко мање становника него данас, а клуб се није такмичио у Првој лиги.

Читав дан на игралишту

– Фудбал није био популаран као данас, али је имао прилично присталица. Интересантнији мечеви привлачили су око 2.000 људи, а најтемпераментнији навијачи били су Мађари, који су на свом језику бодрили играче. Међутим, најпознатији и најватренији „војводинаши“ оног времена били су надалеко познати Никола Новаковић и Марко Марцикић. Сваке недеље они су од јутра до вечери били на игралишту: у 9 сати играли су други тимови, а поподне подмладак и први тим. Њих двојицу нису држала места: од почетка до краја сваке утакмице шетали су по насипу – трибини и тако пратили шта се збива на терену.

Из своје недуге фудбалске каријере, Боривоје Гагић носи и један несвакидашњи догађај, везан за гостовање у оно време широм Европе чувене Славије из Прага.

– У среду уочи Нове 1932. године, тренирали смо по правом пролећном времену и не слутећи да ће за само неколико дана снег нападати преко колена. Да би се терен колико–толико оспособио за међународну утакмицу, ми из другог тима одиграли смо предигру са подмлатком. Хладноћа је била таква да смо се у свлачионицу вратили са „клицама“ на ногама од штуцни до гаћица. Зачудо, ником се ништа није догодило – све је прошло чак и без грипа! По тешком терену боље су се снашли физички припремљенији гости и победили са 6:0. Од фудбалера Војводине, Пражанима је могао да парира само Сава Дамјановић Лика, који је јуначки издржао свих деведесет минута.

Животни пут одвео је Боривоја на другу страну, али је остао веран фудбалу и Војводини. Љубав према клубу греје га и данас, а тако ће и остати. Његов „стаж“ је заиста импозантан и свакако га чини квалификованим да оцени учинак свих досадашњих Вошиних генерација.

– Поносан сам и сматрам великим успехом што је Војводина освојила две шампионске титуле, и то у оној некадашњој Југославији – истиче господин Гагић. – Међутим, по мојој мери и укусу била је генерација која је на онако величанствен начин представљала југословенски и војвођански фудбал у Средњоевропском купу 1957. године. Тада смо имали заиста велики тим и асове највише европске и светске вредности!

Владимир Вујин

Комбиновани тим Војводине из 1929/30. године на игралишту НАК-а. Слева: Ференц, Леотар, Гагић, Бајић, С. Пашћан, Младеновић, Гути, С. Дамјановић, Милетин, Рајковић и Стојшин.

FKVOJVODINA★COM

ЈА ВОШУ

Цеца Славковић Фото: Драгутин Савић

FKVOJVODINA★COM

CONTINENTAL BANKA
mesto vašeg oslonca
www.cont.co.yu
FKVOJVODINA★COM

something different

www.marcons.co.yu
021 421 511

marcons
MARKETING COMPANY NOVI SAD

oficijelna marketinška agencija FK Vojvodine

FKVOJVODINA★COM